Διακήρυξη του συντονιστικού των νέων ΣΥΡΙΖΑ για την

Πανελλαδική Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ

19-22 Δεκέμβρη, Αθήνα

Αθήνα, 11/19/2013

1 Εισαγωγή

Βρισκόμαστε στο μέσο μιας δομικής καπιταλιστικής κρίσης. Μιας κρίσης παγκόσμιας έκτασης κι εμβέλειας, που δεν αφήνει καμία πτυχή της ζωής μας ανεπηρέαστη. Η υπερσυσσώρευση πλούτου στα χέρια όλο και λιγότερων, η ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων τάξεων από το κεφάλαιο, η διάλυση του κοινωνικού κράτους και η επέκταση της σφαίρας του κέρδους σε αγαθά που μέχρι πρότινος βρίσκονταν εκτός δραστηριοτήτων του κεφαλαίου (παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση κλπ), έφεραν μια κρίση που κλονίζει συθέμελα τον καπιταλισμό.

Τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς, διεξάγεται ένας αγώνας από το κεφάλαιο, τις άστικες κυβερνήσεις αλλά και τους υπερεθνικούς σχηματισμούς (ΔΝΤ κι ΕΕ), ώστε να γίνει η κρίση «ευκαιρία» και να χτίσουν, με τη μέθοδο του σοκ και χρησιμοποιώντας ως μοχλό τις εθνικές κρίσεις χρέους, ένα ακόμα πιο σκληρά νεοφιλελεύθερο οικονομικό και πολιτικό καθεστώς, στην Ελλάδα, στην Ευρώπηκαι διεθνώς.

Η εκτίναξη της ανεργίας, η πλήρης απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και η κατακρήμνιση των μισθών, η οικοδόμηση ενός κράτους έκτακτης ανάγκης που κωφεύει στα αιτήματα των εργαζόμενων τάξεων και της νεολαίας και διευθύνει με μοναδικό κριτήριο τα άμεσα συμφέροντα του κεφαλαίου, μεταφέροντας εξουσίες σε υπερ-εθνικούς σχηματισμούς όπου απουσιάζει η λαϊκή παρέμβαση, η έξαρση και η υποδαύλιση ρατσιστικών, ξενοφοβικών και εθνικιστικών αντιλήψεων, όλ’ αυτά είναι πλευρές μιας στρατηγικής, πανευρωπαϊκής εμβέλειας, που θέλει να διαμορφώσει τους όρους με τους οποίους θα ζούμε για τα επόμενα χρόνια.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον κάνουμε το βήμα της συγκρότησης της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, θέλοντας να υπηρετήσουμε, από τη μεριά μας, την ανατροπή αυτής της στρατηγικής, με μια κυβέρνηση της αριστεράς που θ’ ανοίξει δρόμους για το σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα. Το ίδιο αυτό περιβάλλον είναι, άλλωστε, που γεννά καθημερινά τους σπόρους της ανατροπής του: η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση έρχεται ως συνέχεια μιας ενεργής διαδικασίας αγώνων, αντιστάσεων, μικρών και μεγάλων παραδειγμάτων μιας διαφορετικής αντίληψης για την παραγωγή και την ανταλλαγή, για την πολιτική και τη δημοκρατία, για τον πολιτισμό και την ψυχαγωγία, αποτελώντας την κορυφαία στιγμή της. Βρισκόμαστε κι εμείς, οι νέες και οι νέοι, μπροστά σ’ ένα σταυροδρόμι. Ή θα διαλέξουμε να ζήσουμε με τους όρους που μας επιβάλλουν, χωρίς αξιοπρέπεια και χωρίς όνειρα ή θα διαλέξουμε το δρόμο της ανατροπής. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ θα δεσμεύσει όλες τις δυνάμεις για το στόχο αυτό, θα βάλει όλα της τα μυαλά να δουλέψουν κι όλα τα στόματά της να φωνάξουν για να μη μείνουμε στην ιστορία ως η «γενιά που έζησε χειρότερα από τους γονείς της», αλλά ως η «γενιά που έγινε στυλοβάτης της ανατροπής».

2 Η νεολαία της κρίσης

Οι νέοι και οι νέες αυτής της χώρας δε γνωρίσαμε την επίθεση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού με την έλευση της κρίσης. Ήδη πριν απ’ αυτήν, ήμαστε η «γενιά των 700 ευρώ», δίναμε μάχες για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας και δεχόμαστε τα χτυπήματα της καταστολής στους συλλογικούς μας αγώνες. Ωστόσο, η κρίση και η εμβάθυνση του

καθεστώτος των μνημονίων αλλάζει πλήρως τις ζωές και την καθημερινότητά μας. Η ανεργία γίνεται ο κανόνας. Το ίδιο και η άγρια εκμετάλλευση – η επισφαλής, κακοπληρωμένη, ανασφάλιστη εργασία, δίχως δικαιώματα και δυνατότητα διεκδικήσής τους – για όσες και όσους έχουν την τύχη να εργάζονται. Δημιουργείται μια στρατιά νέων ανέργων ή εξειδικευμένων επισφαλώς εργαζομένων που μπροστά στις ανεπίλυτες, δομικές αντιφάσεις του καπιταλισμού – ο οποίος δεν μπορεί να εγγυηθεί την παραμικρή προοπτική – δε βλέπει κανένα μέλλον, κανένα διέξοδο και σ' ένα βαθμό κυριεύεται από θυμό και απελπισία. Πολλοί/ες από εμάς βλέπουν την μετανάστευση, τη φυγή στο εξωτερικό ως μια διέξοδο. Μια διέξοδο που όμως δεν την επιλέγουμε, αλλά μας επιβάλλεται βίαια από την κατάσταση που βιώνουμε εδώ. Μια επιλογή που στερεί από τη δική μας πλευρά, από τον κόσμο της εργασίας και της νεολαίας, σημαντικό παραγωγικό αλλά και πολιτικό και πολιτιστικό δυναμικό.

Στο έδαφος της κρίσης, ωριμάζουμε στο πλαίσιο μιας πολύ πιο απότομης ένταξης στη σκληρή κοινωνική πραγματικότητα χωρίς, ωστόσο, να μπορούμε να κάνουμε το βήμα στην ενήλικη ζωή, ζώντας σ' ένα καθεστώς συνεχούς ανασφάλειας. Επί της ουσίας, πρόκειται για μια διαδικασία βίαιης προλεταριοποίησης, που κι αυτή, αν και δε μας παρουσιάζεται ποτέ ως μόνιμη κατάσταση αλλά πάντοντε ως μεταβατική (ως «πρώτη εμπειρία», ως «είσοδος στον εργασιακό στίβο» κι άλλα τέτοια), εν τέλει παίρνει χαρακτηριστικά μόνιμα, ακριβώς επειδή δεν υπάρχει εναλλακτική, παρά μονάχα η μετανάστευση.

Την ίδια ώρα βιώνουμε μια άνευ προηγούμενου επίθεση στην παιδεία. Στα χρόνια της μνημονιακής λιτότητας δεν έχουμε να κάνουμε με μια πτυχή της που μετάλλασσεται, αλλά με τον ίδιο το δημόσιο και καθολικό χαρακτήρα της που τίθεται υπό αμφισβήτηση. Συνεχίζοντας τις νεοφιλελεύθερες συνταγές που τις ξέρουμε από πολύ πιο πριν, οι μνημονιακές κυβερνήσεις φτιάχνουν ένα σχολείο κι ένα πανεπιστήμιο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα μιας καπιταλιστικής αγοράς σε κρίση: κλεισίματα σχολείων και σχολών, ένταση των ταξικών φραγμών που αυξάνει τη σχολική διαρροή και αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις σε όλες τις βαθμίδες. Παράγονται, έτσι, σύγχρονες μορφές αμάθειας ή «μερικής» γνώσης, αποστειρωμένης από γενική παιδεία και τεχνοκρατικά προσανατολισμένης, ικανής μονάχα να καλύψει τις ανάγκες του κεφαλαίου για φτηνό κι αναλώσιμο εργατικό δυναμικό, μέσω ενός πολύ πιο εντατικού και εξατομικευμένου πλαισίου.

Με άλλα λόγια, δεν έχουμε να κάνουμε με μια πολιτική «ειδικής περίστασης», όπως θέλουν να μας πείσουν, που δικαιολογείται από την κρίση. Έχουμε να κάνουμε με μια συνειδητή επιλογή του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας σε Ελλάδα και Ευρώπη, να θυσιάσει τη νέα γενιά, ως άλλη Ιφιγένεια, για να φυσήξει ο ούριος άνεμος της «ανάπτυξης», της ακόμα μεγαλύτερης εκμετάλλευσης δηλαδή, των εργαζομένων τάξεων από το κεφάλαιο. Ωστόσο η επίθεση στην εργασία και στην παιδεία, δε φτάνουν για να μας δώσουν τη συνολική εικόνα των αποκλεισμών που βιώνουν οι νέοι άνθρωποι στη συγκυρία της κρίσης. Υπάρχουν ακόμα τρεις παράμετροι που είναι εξαιρετικά σημαντικές και που για εμάς ιεραρχούνται εξίσου υψηλά με τα παραπάνω.

Η πρώτη παράμετρος αφορά τους αποκλεισμούς που βιώνουν οι νέοι στον ελεύθερο χρόνο και στους όρους κοινωνικοποίησής τους: η φτωχοποίηση αυτών και των οικογενειών τους

καθιστά εξαιρετικά δύσκολη την πρόσβαση σε βασικά πολιτιστικά αγαθά και την ίδια στιγμή η έλλειψη κοινωνικών χώρων, που να μπορούν να συστήσουν ένα συλλογικό αντιπαράδειγμα διασκέδασης κι αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου κάνει την κατάσταση ακόμα χειρότερη. Έτσι, ο ελεύθερος χρόνος και η διαχείρισή του γίνεται άλλη μια μοναχική διαδικασία που έρχεται να προστεθεί στα αδιέξοδα που βιώνουν οι νέοι.

Η δεύτερη παράμετρος αφορά στην επίθεση που δέχονται τα δημοκρατικά δικαιώματα του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας. Διώξεις μαθητών και φοιτητών που κάνουν το αυτονόητο ν' αντιστέκονται σ' ένα σύστημα που τους πετάει απέξω, αστυνομοκρατούμενα κέντρα πόλεων, χημικά και ξύλο σε κάθε διαδήλωση, εισβολές των δυνάμεων καταστολής σε ελεύθερους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, αλλά και στο πανεπιστημιακό άσυλο. Οι συλλογικότητες της νεολαίας βρίσκονται στο στόχαστρο καθώς αποτελούν για την κρατική εξουσία επικίνδυνους χώρους, «χώρους ανομίας» που πρέπει να παταχθούν. Η καταστολή επιχειρεί, πλέον, να κάμψει το φρόνημα των νέων και να μας επιβάλει το δόγμα «νόμος και τάξη» ως κάτι φυσιολογικό.

Η τρίτη παράμετρος αφορά στην κρίση κρίση του πολιτικού συστήματος κι επομένως, συνολικά, των μορφών αντιπροσώπευσης των νέων ανθρώπων στο πολιτικό γίγνεσθαι. Από τη μία, η ιδεολογία του ατομικού δρόμου παραμένει κυρίαρχη κι από την άλλη η διάψευση των προσδοκιών γεμίζει με οργή τους νέους και τις νέες, που απαξιώνουν, πολλές φορές, συνολικά το πολιτικό σύστημα Αποτέλεσμα είναι να παράγονται μια σειρά από πολιτικές συμπεριφορές, στις οποίες η απαξίωση της πολιτικής και κυρίαρχα η απαξίωση του κομματικού φαινομένου, είναι κοινός τόπος. Η πολιτική, ως συλλογική προσπάθεια οργάνωσης της ίδιας μας της ζωής, χάνει το νόημά της στα μάτια των νέων, όταν έχουν απέναντί τους ένα καθεστώς που δεν κάνει την παραμικρή υποχώρηση σε κανένα κοινωνικό αίτημα. Ως συνέπεια αυτού, δομές οργάνωσης των νέων, σε επιμέρους χώρους – συνδικάτα, φοιτητικοί σύλλογοι κλπ – απαξιώνονται και αδυνατίζουν. Από την άλλη, βέβαια και τα συνδικάτα πολλές φορές αδυνατούν να προσεγγίσουν τις νέες μορφές εργασίας, τα προβλήματα και το λόγο των νέων, να ενσωματώσουν τις διεκδικήσεις τους και να διαμορφώσουν μαζί με τη νεολαία ένα σχέδιο πάλης ενάντια στην επισφάλεια και την ανεργία.

Την ίδια στιγμή, προωθείται η φασιστικοποίηση του δημόσιου λόγου κι εντείνονται οι ρατσιστικές πρακτικές του κράτους (βλ. διαπόμπευση οροθετικών γυναικών, τρομονόμοι, επιχειρήσεις «σκούπα» εναντίον μεταναστατών). Σε αυτά τα συμφραζόμενα, ο εκφασισμός της κοινωνίας βρίσκει τη νεολαία ευάλωτη απέναντι του, καθώς το «μόνος εναντίον όλων» με το οποίο ένας νέος άνθρωπος μάθαινε να μεγαλώνει, αποτελεί το πιο εύφορο έδαφος για την εξάπλωσή του. Η απαξίωση του πολιτικού συστήματος με όρους ασίγαστης οργής βρίσκει, σε κάποιες περιπτώσεις, διέξοδο στα ακροδεξιά κυρήγματα μίσους της νεοναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής, η οποία, μεταξύ άλλων, μέσω της προβολής μιας σειράς βαθιά αντιδραστικών κι οπισθοδρομικών προτύπων, μπορεί να δίνει σε νέους μια αγελαία ταυτότητα, όταν όλα γύρω καταρρέουν. Δεν ξεχνάμε, ωστόσο, ότι η Χρυσή Αυγή δρα ταυτόχρονα κι ως μακρύ χέρι κομματιών του κεφαλαίου: η σχέση της Χρυσής Αυγής με το εφοπλιστικό κεφάλαιο, με εκδοτικά επιχειρηματικά συμφέροντα, αλλά και η ασυλία που γνώριζε η δράση της από την κυβέρνηση είναι ενδεικτικά αυτού του γεγονότος, χωρίς να

παραγνωρίζουμε, ωστόσο, τη σχετική αυτονομία που έχει το φασιστικό φαινόμενο και ο ιστορικός του ρόλος σε περιόδους καπιταλιστικών κρίσεων. Η Χρυσή Αυγή έχει κηρύξει τον πόλεμο, παίρνοντας το ρόλο της επίσημης καταστολής πολλές φορες, στις νέες και τους νέους που δεν ταιριάζουν στα πρότυπά της: μαχαιρώματα, προπηλακισμοί, τραμπουκισμοί, πογκρόμ εναντίων μεταναστών, εναντίον ομοφυλόφιλων, ακόμα κι εναντίον κομμάτων της Αριστεράς. Αποκορύφωμα όλων, η δολοφονία του αντιφασίστα καλλιτέχνη κι εργάτη Παύλου Φύσσα.

Ως αποτέλεσμα όλων των παραπάνω, ζούμε μια περίοδο απίστευτης ρευστότητας: συντηρητικές αξίες και κοσμοαντιλήψεις επανέρχονται στο προσκήνιο προσφέροντας την «ασφάλειά» τους και ταυτόχρονα εντείνεται ένας ριζοσπαστισμός προς τ' αριστερά στο έδαφος των αδιεξόδων της μνημονιακής λιτότητας, αλλά και των αγώνων, της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης που ριζώνουν, αργά αλλά σταθερά, ως πρακτικές στην ελληνική κοινωνία. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτής της ρευστότητας είναι η νεολαία της κρίσης: δύο κόσμοι που δρουν ως αντίρροπες τάσεις που καθεμιά σπρώχνει προς άλλη κατεύθυνση συμπεριφορών, πρακτικών κι αντιλήψεων κι οποίες μπορούν να συνυπάρχουν ακόμα και μέσα στο ίδιο άτομο. Αποτελέσματα της ύπαρξης αυτών των αντίρροπων δυνάμεων είναι από τη μία η ανατροπή του πολιτικού σκηνικού στις εκλογές του 2012 και μια αυθόρμητη αντι-συστημικότητα που επηρεάζει όλο και περισσότερους νέους κι από την άλλη τα πισωγυρίσματα των κινημάτων, αλλά κι η επιρροή του ακροδεξιού λόγου σε κομμάτια της νεολαίας.

Είναι πολύ σημαντικό να πούμε ότι η νεολαία, σε αντίθεση με μια διαδεδομένη αντίληψη για την «αποπολιτικοποίησή» της, έχει υπάρξει παρούσα σε όλες τις αντιστάσεις που ξεπήδησαν τον καιρό του μνημονίου. Είχε δώσει το χρώμα της και τη νεανική της παρόρμηση στις πλατείες, στις μεγάλες διαδηλώσεις κι απεργίες ενάντια στα μνημόνια, στα πολύμορφα δίκτυα αλληλεγγύης, στις αντιφασιστικές δράσεις πριν, αλλά με πολύ μαζικό τρόπο και μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Καθόλη την τελευταία δεκαετία η νεολαία όχι μόνο ήταν παρούσα αλλά πρωτοστάτησε και δόμησε τα μεγάλα κινηματικά γεγονότα του καιρού μας. Από το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα και τα παγκόσμια/ευρωπαϊκά φόρα, μέχρι τον αγώνα ενάντια στην αναθεώρηση του α.16, την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και τις καταλήψεις των πλατειών το 2011 και όλες τις μεγάλες και μικρές απεργιακές κινητοποιήσεις. Αυτά τα γεγονότα έχουν αφήσει τα ίχνη τους στη νεολαία σήμερα και δεν μπορούν παρά να είναι και στοιχεία ταυτότητας μιας σύγχρονης ριζοσπαστικής νεολαίας.

Καθόλου δε μας ενδιαφέρει να εξωραΐσουμε μια εικόνα, αλλά ν' αναδείξουμε τις υπαρκτές αντίρροπες τάσεις που γεννιούνται στη συγκυρία της κρίσης. Η νεολαία της κρίσης, αυτή που βιώνει την επίθεση που περιγράφηκε παραπάνω, είναι ταυτόχρονα μια γενιά με «συλλογικά εφόδια» γνώσης, εξοικείωση με τεχνολογίες, με ανησυχίες και δημιουργικές τάσεις, με διανοιγμένους ορίζοντες σε σχέση με τις προηγούμενες γενιές. Αυτή η νεολαία είναι που αγωνίζεται στις πιο αντίξοες συνθήκες, που προσπαθεί να βρει διέξοδο σε παραγωγικά εγχειρήματα που κινούνται εκτός πλαισίου καπιταλιστικής εκμετάλλευσης – συνεταιρισμούς, δομές αυτοδιαχείρισης, δίκτυα αλληλεγγύης – αυτή η νεολαία είναι που φτιάχνει καλλιτεχνικές κολλεκτίβες που αμφισβητούν το κυρίαρχο πολιτιστικό πρότυπο και που επαναφέρει την πολιτική στο προσκήνιο διεκδικώντας πραγματική δημοκρατία.

Μπροστά στα μάτια μας βρίσκεται μια τεράστια αντίθεση: από τη μία η απαξίωση των νέων ανθρώπων, η θυσία τους στο βωμό του κέρδους και από την άλλη οι δυνατότητες αυτών των ίδιων ανθρώπων που ψάχνουν να βρουν διέξοδο, ψάχνουν να διοχετευτούν σε κάτι δημιουργικό, κάτι που να ξεφεύγει από τα ζοφερά χρώματα της κρίσης.

3 Βαδίζοντας το δρόμο της ανατροπής

Γνωρίζουμε ότι μια τέτοια αντίθεση δε θα μπορέσει να λυθεί στο πλαίσιο του καπιταλισμού, ενός συστήματος που τίποτα δεν έχει να μας υποσχεθεί, παρά μονάχα ακόμα μεγαλύτερη αγριότητα όσο θα παραπαίει μέσα στις ίδιες του τις αντιφάσεις. Γι' αυτό το λόγο, η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ υιοθετεί τον ίδιο στρατηγικό στόχο με το ΣΥΡΙΖΑ, το σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα. Περίπου έναν αιώνα μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, συνεχίζουμε να εμπνεόμαστε από την «έφοδο στον ουρανό». Εμπνεόμαστε από τις μεγάλες επαναστατικές στιγμές και περιόδους του 20^{ου} αιώνα, από την Ισπανία του '36 μέχρι το Μάη του '68. Εμπνεόμαστε από τα κινήματα του καιρού μας: από τους αγώνες των λαών της Λατινικής Αμερικής που χαράσσουν τη δική τους πορεία προς το σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα, από την αδιάκοπη προσπάθεια των Ζαπατίστας να μας δείχνουν πώς η αξιοπρέπεια και η κοινωνική χειραφέτηση μπορεί να γίνεται πράξη μέσα στις πιο αντίξοες συνθήκες, από τους αγώνες των λαών και της νεολαίας των χωρών της Αραβικής Άνοιξης, για δημοκρατία και ανεξαρτησία, από τις πλατείες όλης της Ευρώπης, αλλα κι απ' αυτούς που στη μητρόπολη του καπιταλισμού, στη Wall Street, επιμένουν να λένε το αυτονόητο: ότι αυτό το σύστημα, που μέσα στην κρίση του κάνει ακόμα πλουσιότερο το 1% και βυθίζει στη φτώχεια το 99%, δεν μπορεί να συνεχίζει ακόμα να υπάρχει και να καθορίζει τις ζωές μας.

Για μας σοσιαλισμός δεν είναι η αναστήλωση ενός κοινωνικού κράτους άλλων εποχών, ούτε η αναβίωση γραφειοκρατικών καθεστώτων, από τις αντιφάσεις των οποίων έχουμε πολλά να μάθουμε. Ο σοσιαλισμός είναι η οικοδόμηση ενός κόσμου ριζικά νέου, που, όμως, τα υλικά του υπάρχουν στο σήμερα. Υπάρχουν εκεί που οι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες υψώνουν το ανάστημά τους, εκεί που η αλληλέγγυα οικονομία έρχεται να λύσει προβλήματα διαβίωσης, εκεί που η αυτοδιαχείριση γίνεται η φυσιολογική διέξοδος των εργαζομένων, εκεί που ο κόσμος της εργασίας και της νεολαίας αυτοοργανώνεται για να παλέψει, γιατί αρνείται ν' αφήσει τη ζωή του έρμαιο στα παιχνίδια των επιχειρήσεων και του κράτους, γιατί αρνείται να ζήσει με το φόβο της καταστολής και του φασισμού. Για μας ο σοσιαλισμός είναι η επέκταση της δημοκρατίας και της ισότητας σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής:

1. Στην παραγωγή με την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, με τον κοινωνικό κι εργατικό έλεγχο, την άρση κάθε εκμεταλλευτικής σχέσης, καθώς και κάθε διάκρισης μεταξύ διευθυντών και διευθυνόμενων και τον προσανατολισμό της παραγωγής στην εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών

2. στην πολιτική με την ανατροπή των εξουσιαστικών δομών του αστικού κράτους, τη διεύρυνση της δημόσιας σφαίρας, την επέκταση των δομών άμεσης δημοκρατίας και τη δημιουργία γνήσια αντιπροσωπευτικών μορφών, στον αντίποδα του σάπιου κυρίαρχου πολιτικού συστήματος.

3. στην ίδια την καθημερινότητα με τη σκληρή μάχη απέναντι στον ατομισμό, τις διακρίσεις, την έμφυλη καταπίεση, το ρατσισμό και τη δημιουργία εστίων αντίστασης με τα στοιχεία της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της ανατροπής να κυριαρχούν.

Για να κάνουμε αυτήν την αφήγηση του μέλλοντος πολιτική δράση στο σήμερα, χρειαζόμαστε ένα άμεσο πολιτικό σχέδιο ανατροπής, χρειάζεται να εκκινήσουμε από την ανατροπή του μνημονιακού καθεστώτος που μας έχει επιβληθεί. Γι' αυτό το λόγο η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ συντάσσεται πλήρως με το πολιτικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ για την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης και την ανάδειξη μιας κυβέρνησης της αριστεράς. Αυτή η κυβέρνηση της Αριστεράς δε θα μπορεί και δε θέλει επουδενί να είναι μια επανάληψη των κυβερνήσεων που γνωρίσαμε. Πρόκειται για ένα πρωτόγνορο ιστορικό εγχείρημα που θα αναποδογυρίσει τις προτεραιότητες της κοινωνίας, φέρνοντας τις ανάγκες των νέων, των εργαζομένων, των ανέργων, των λαϊκών στρωμάτων στο προσκήνιο. Ένα εγχείρημα που θα θεωρεί αδιανόητο το να υπάρχει άνεργος χωρίς επίδομα, άνθρωπος χωρίς πρόσβαση στην υγεία, παιδί χωρίς πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της παιδείας, αλλά που αντίθετα δε θα παραχωρεί γη και νερό στο κεφάλαιο, δε θα υπηρετεί το δόγμα «νόμος και τάξη» και δε ρίχνει τα βάρη της κρίσης στον κόσμο της εργασίας και της νεολαίας.

Ένα τέτοιο εγχείρημα δεν μπορεί να βασίζεται σε βεβαιότητες, παρά είναι αναγκαίο να πλάθεται συνεχώς μέσα από την αλληλεπίδρασή του με μια κοινωνία σε προοδευτική και ριζοσπαστική κίνηση. Αυτή η κίνηση, σε συνδυασμό με τη ριζοσπαστικότητα των μέτρων μιας κυβέρνησης της Αριστεράς, είναι που θα δημιουργεί συνεχώς τους όρους για μεγαλύτερης έκτασης ανατροπές κι ένα συσχετισμό δύναμης διαρκώς ευνοϊκότερο για τις δυνάμεις της εργασίας έναντι των δυνάμεων του κεφαλαίου, φέρνοντάς μας κοντύτερα στο στρατηγικό μας στόχο. Άλλωστε, ένα τέτοιο ριζοσπαστικό εγχείρημα κοινωνικού μετασχηματισμού δε θ'αντέξει πολύ στις πιέσεις που θα του ασκηθούν, εγχώριες και διεθνείς, αν δεν έχει ως ουσιαστική πρωτοπορία του την ίδια τη λαϊκή συμμετοχή και ως προμετωπίδα αυτής, το πιο δυναμικό κομμάτι της, τη νεολαία. Γνωρίζουμε ότι σ' ένα καθεστώς αριστερής κυβέρνησης, δε σταματάνε, ως δια μαγείας, οι κοινωνικές συγκρούσεις κι εντάσεις και γι' αυτό ο δικός μας ρόλος είναι να τις ριζοσπαστικοποιούμε προς τ' αριστερά συνεχώς, ώστε να παίζουν έναν προωθητικό ρόλο στην υπόθεση του κοινωνικού μετασχηματισμού.

Είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να υπάρξει ένα πλατύ πολιτικό ρεύμα ανατροπής στη νεολαία, υπαρκτό και ριζωμένο σε όλους του χώρους που ζει και κινείται αυτή. Ένα ρεύμα που την ίδια στιγμή που θα παλεύει να ανατρέψει αυτήν την κυβέρνηση, θα ετοιμάζεται και για το αύριο προτάσσοντας την παραγωγική, πολιτική και πολιτιστική ανασυγκρότηση του τόπου σε άλλες αξίες κι άλλες αρχές: την αλληλεγγύη, την ισότητα, τη δημοκρατία, τη συμμετοχή. Ένα πολιτικό ρεύμα ανατροπής και συλλογικής δημιουργίας που θα μπορέσει ν' αποτελέσει το πραγματικό αντίπαλο δέος στην προοπτική της ανεργίας, της φτώχειας, της μετανάστευσης, της πολιτιστικής υποβάθμισης και του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Σε αυτή την ιστορική στιγμή συγκροτούμε τη νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ για να γίνουμε ο πυρήνας αυτής της ιστορικής προσπάθειας ν' αφήσουμε πίσω μας ένα σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης και να οικοδομήσουμε έναν κόσμο χειραφετημένο, έναν κόσμο καθολικής

δικαιοσύνης κι ελευθερίας. Θεωρούμε πώς δεν μπορεί να υπάρξει πρόταγμα πιο προκλητικό, ρηξικέλευθο και ταυτόχρονα ζωογόνο για τη δική μας τη γενιά. Σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές του τόπου, αλλά και διεθνώς, η νεολαία πρωτοστάτησε: από την ΕΠΟΝ και τον αντιδικτατορικό αγώνα, μέχρι τις μεταδικτατορικές μάχες και τα σύγχρονα κινήματα. Από το Μάη του '68 μέχρι τις σύγχρονες εξεγερσεις στην Τυνησία, την Αίγυπτο, τη Τουρκία και αλλού. Εδώ δεν ψάχνουμε για ήρωες όμως, ούτε για ωραίες αφηγήσεις για όταν μεγαλώσουμε. Οι μεγάλες ιστορικές στιγμές του νεολαιίστικου κινήματος στην Ελλάδα μας δίνουν το φρόνημα. Το συλλογικό μας κεφάλαιο γνώσεων, δεξιοτήτων κι εμπειριών μας δίνει τη δύναμη. Αυτές οι μέρες είναι ωραίες μέρες. Είναι μέρες που ακριβώς επειδή δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα, μπορούμε να διεκδικήσουμε τα πάντα. Δε ζητάμε την αναβίωση των χαμένων υποσχέσεων του νεοφιλελευθερισμού. Θέλουμε να εμπλακούμε σε μια υπόθεση που μας ξεπερνά και γι' αυτό μας ολοκληρώνει: στην υπόθεση της οικοδόμησης του δικού μας κόσμου, του κόσμου της αξιοπρέπειας και της αλληλεγγύης.

4 Η Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ: μια μαζική, ριζοσπαστική οργάνωση νεολαίας

Από την αρχή της συγκρότησης του ΣΥΡΙΖΑ, οι νέες και οι νέοι που δραστηριοποιούνταν εντός αυτού του πολιτικού χώρου – οργανωμένοι ή μη – έπαιξαν έναν καταλυτικό χώρο στη διαμόρφωση της φυσιογνωμίας του. Οι νέες και οι νέοι του ΣΥΡΙΖΑ, υπήρξαμε παρούσες και παρόντες σε κάθε μεγάλη και μικρή κινητοποίηση: στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις, στο ευρωπαϊκό κι ελληνικό κοινωνικό φόρουμ, στη μάχη για την υπεράσπιση του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου, στην εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, στο μεγαλειώδη αγώνα των τριακοσίων μεταναστών εργατών, στο πρωτοφανές εγχείρημα των πλατειών, στο μεγαλειώδη αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής, σε όλες τα μεγάλα απεργιακά γεγονότα. Υπήρξαμε όμως ενεργές κι ενεργοί στις πρωτοβουλίες αλληλεγγύης, στις αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις, στις αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, στα κινήματα πόλης, στην υπεράσπιση των δημοσίων χώρων, στα κινήματα φύλου και σε πολλά άλλα.

Ταυτόχρονα οι νέες και οι νέοι του ΣΥΡΙΖΑ, παίξαμε καθοριστικό ρόλο στην υπόθεση του ΣΥΡΙΖΑ, στην υπόθεση του προχωρήματος της ενότητας της αριστεράς, στην υπόθεση της ανασύνθεσης και της δημιουργικής όσμωσης, του ξεπεράσματος κάθε διαχωριστικής μεταξύ μας η οποία δεν μπορούσε να δικαιολογείται πια από τη συγκυρία των καιρών μας. Παίξαμε, τέλος, καταλυτικό ρόλο στην ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε πρωταγωνιστική πολιτική δύναμη. Η εκτίναξή του ΣΥΡΙΖΑ οφείλει πολλά στην πολιτική συμβολή και στο φυσιογνωμικό στίγμα, που συνεισέφεραν και συνεχίζουν να συνεισφέρουν οι νέες και οι νέοι του.

Σε αυτήν την ιστορική φάση χρειαζόμαστε κάτι ακόμα μεγαλύτερο από τα παραπάνω όμως. Χρειαζόμαστε κάτι που να ξεπερνά το άθροισμα των υπαρχουσών δυνάμεων και να ανοίγει το δρόμο για μια πραγματικά μαζική, ριζοσπαστική, αριστερή οργάνωση νεολαίας. Απεναντί μας έχουμε μια σειρά προκλήσεων κι εμποδίων, με κυριότερο ζήτημα την επανοηματοδότηση της κομματικής ένταξης στα μάτια ενός νέου και μιας νέας.

Χρειάζεται να ξεπεράσουμε μια χτυπητή αντίθεση μεταξύ της αυξημένης επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ στις νέες ηλικίες – εκλογικά και δημοσκοπικά – και την απόσταση που

χαρακτηρίζει αυτούς τους νέους από την οργανωμένη δράση και το κίνημα. Χρειαζόμαστε λοιπόν μια οργάνωση που θα σπάσει λογικές ανάθεσης, θα δράσει κόντρα στην αδράνεια που προκαλεί η αβεβαιότητα για το μέλλον, θα έρθει σ' ευθεία σύγκρουση με λογικές ατομικού δρόμου και θα προσπαθεί σε κάθε της βήμα, σε κάθε της δράση ν' αναδεικνύει την αξία της συλλογικής οργανωμένης δράσης για τη βελτίωση της ίδιας της καθημερινότητάς μας.

Σε αυτήν την προσπάθεια, θα έχουμε από τη μία πλευρά τις ζωτικές ανάγκες των νέων στην εργασία, την παιδεία, τον ελεύθερο χρόνο κι από την άλλη το συλλογικό κεφάλαιο γνώσεων και ικανοτήτων, τις δημιουργικές τάσεις και τις ανησυχίες τους. Συνεκτικός αρμός των δύο είναι το σχέδιο της ανατροπής, αλλά και η ηγεμονία ενός αριστερού αξιακού προτύπου με τις αξίες της ισότητας, της αλληλεγγύης, της συμμετοχής, της συντροφικότητας και της ελευθερίας να κυριαρχούν. Αυτή η συνάντηση των αναγκών με τη δημιουργία είναι η δύναμή μας. Πανώ σε αυτό θα χτίσουμε, πάνω σε αυτό θα χτίσει και ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ.

Σ' αυτή τη συνάντηση χωράνε όλοι οι νέοι άνεργοι κι επισφαλώς εργαζόμενοι, όλοι όσοι βιώνουν την εντατικοποίηση, την πειθάρχηση, αλλά και τους αποκλεισμούς στο εκπαιδευτικό σύστημα, αυτοί που ετοιμάζονται να αποκοπούν από τους φίλους και το περιβάλλον τους για να βρουν την τύχη τους στο εξωτερικό, όσοι δε θέλουν να ξοδέυουν μικρές περιουσίες για τη διασκέδασή τους, για το δικαίωμά τους στην πρόσβαση στον πολιτισμό ή τον αθλητισμό, αυτοί που καταστέλλονται βίαια, αυτοί που αντιμετωπίζονται σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας από ένα κράτος που αρνείται να τους αναγνωρίσει σαν υπηκόους του κι ας έχουν φοιτήσει στο ελληνικό σχολείο κι ας μην έχουν γνωρίσει άλλη χώρα ή μιλήσει άλλη γλώσσα.

Αυτές οι πολλαπλές ταυτότητες είναι η πρώτη ύλη της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ. Μια πρώτη ύλη, που μέσω της συλλογικής δράσης και όσμωσης, μπορεί να φτιάξει μια αριστερή οργάνωση νεολαίας, αυτόφωτη, με μαχητικό κι αγωνιστικό στίγμα, με μια πρακτική νεολαιίστικη, εμπνευσμένη, με τις δικές της ιεραρχήσεις, με μια πλατιά εμβέλεια κι ακτινοβολία και με σαφή πολιτικό στόχο που τον μοιράζεται με το ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ταυτόχρονα τον εξειδικεύει και τον κάνει δικό της.

Όραμά μας είναι ο κατά Μαρξ «πλούσιος άνθρωπος». Φτιάχνουμε μια οργάνωση πλούσια σε εμπειρίες, σε προσλαμβάνουσες, σε απόψεις, σε διαφορετικές ταυτότητες. Φτιάχνουμε μια νεολαία δημοκρατική, που θα προχωράει όχι με τη γνώση των «ειδικών» αλλά με τη γνώση που θα αντλούμε από τις συλλογικές επιτυχίες κι αποτυχίες μας, μια νεολαία που θα πραγματώνει στο εσωτερικό της σήμερα, τις αξίες του κόσμου που θέλουμε να χτίσουμε, μια νεολαία που θ' αντιλαμβάνεται ότι η ανάπτυξη της προσωπικότητας του ενός δεν μπορεί παρά να προϋποθέτει την ανάπτυξη της προσωπικότητας όλων.

Το βήμα που κάνουμε με την πρώτη μας Πανελλαδική Συνδιάσκεψη, είναι βήμα καθοριστικό για να προχωρήσουμε, όχι όμως κι οριστικό. Η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ θα συνεχίζει να διαμορφώνεται καθώς η δράση της θα τέμνεται με τη νεανική ριζοσπαστικότητα και την οικοδόμηση των νεανικών αντιστάσεων. Στο δρόμο προς το ιδρυτικό μας Συνέδριο, δεσμευόμαστε ότι θα προχωρήσουμε πολύ παραπέρα τις επεξεργασίες μας σε σχέση με μια ενδελεχή ανάλυση της κατάστασης που βιώνει η νεολαία – πάντα από τη σκοπιά της ταξικής

εκμετάλλευσης και της πάλης για ακύρωση όλων των εξουσιαστικών σχέσεων, ότι θα συγκεκριμενοποιήσουμε τις μορφές και τους χώρους παρέμβασης και δράσης μας – πάντα με μέριμνά μας τη συμμετοχή, την ενεργή αντίσταση αλλά και τη δημιουργία κι ότι θα συγκεντρώσουμε δυνάμεις στην προσπάθεια σκιαγράφησης μιας δέσμης προγραμματικών μέτρων αλλά και άμεσων, μαχητών αιτημάτων, με αποκλειστικότητα στα ζητήματα της νεολαίας, που θ' απαντούν στις τρέχουσες ανάγκες, πάντα υπό το πρίσμα του χειραφετητικού προτάγματος του σοσιαλισμού. Στο δρόμο προς το ιδρυτικό μας Συνέδριο θα πραγματοποιήσουμε μεγάλη, εξώστρεφη καμπάνια, στο σύνολο των θεματικών ενοτήτων με τις οποίες ασχολούμαστε. Η καμπάνια αυτή, που θα εκκινήσει αμέσως μετά τη συνδιάσκεψη και θα καταλήξει στο πρώτο συνέδριο της νεολαίας, πέραν της μαζικοποίησης της οργάνωσης, θ' αποσκοπεί στο ν' αφήσει μια πλούσια παρακαταθήκη για τη συνέχεια, καθώς θα συμβαδίζει με τον πειραματισμό και τη διαμόρφωση μιας αυτόνομης στρατηγικής για την παρέμβαση μας στους διάφορους κοινωνικούς χώρους.

5 Πεδία πάλης και της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ

Η νεολαία του ΣΥΡΙΖΑ είναι μια οργάνωση πολιτική, με ταξική ματιά στον κόσμο: συμπυκνώνει, δηλαδή, όλες τις επιμέρους αντιθέσεις που κυριαρχούν στη ζωή των νέων ανθρώπων, σ' ένα συνεκτικό σχέδιο άμεσης ανατροπής με ορίζοντα την κατάργηση κάθε εκμεταλλευτικής σχέσης.

1. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ αγωνίζεται για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των **νέων εργαζομένων κι ανέργων**, των ωρομισθίων, των «αόρατων», των εργαζόμενων στα voucher, κλπ. Διεκδικούμε την επαναφορά του βασικού μισθού και του επιδόματος ανεργίας, στα προ του μνημονίου επίπεδα. Παλεύουμε ενάντια σε κάθε μορφή ευέλικτης εργασίας, ενάντια στην απορρύθμιση του ωραρίου, την απελευθέρωση των απολύσεων και την εργοδοτική ασυδοσία. Είμαστε απέναντι από κάθε λογική διαίρεσης των εργαζομένων σε «νέους» και «παλιούς», είμαστε κατά κάθε «μαθητείας» και δε ζητάμε να βρούμε δουλειά σε βάρος των γονιών μας. Ζητάμε αυτό που μας αξίζει: σταθερή εργασία με πλήρη δικαιώματα κι αξιοπρεπή αμοιβή για όλες και όλους.

2. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια νεολαία **αντιφασιστική**. Παλεύει ενάντια στη νεοναζιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής, αλλά και στον προϊόντα εκφασισμό της κοινωνίας. Προωθεί την οργάνωση αντιφασιστικών πρωτοβουλιών «από τα κάτω», μ' έντονο νεολαιίστικο χαρακτήρα, σε κάθε πόλη και κάθε γειτονιά και συνεισφέρει στην περιφρούρηση των μαζικών αντιφασιστικών κινητοποιήσεων κι εκδηλώσεων, ενάντια στις επιθέσεις των χρυσαυγιτών και των δυνάμεων καταστολής.

3. Είναι μια νεολαία που αναγνωρίζει τον **πολιτισμό**, όχι ως παράπλευρη ασχολία, αλλά μέσο και σκοπό ταυτόχρονα. Αγωνίζεται για τη διαμόρφωση μιας πολιτιστικής αντι-πρότασης, ενός πολιτιστικού ρεύματος που δε θα έχει στον πυρήνα του την επιδίωξη του κέρδους, αλλά την ανάδειξη των πολλών καλλιτεχνικών πρωτοβουλιών που επωάζονται στους χώρους της νεολαίας, αλλά αδυνατούν να βρουν έκφραση προς τα έξω. Προωθεί τη δημιουργία πολιτιστικών στεκιών σε κάθε γειτονιά, πυρήνων μιας εναλλακτικής δημιουργίας, συνδέεται με εναλλακτικές σκηνές και συστρατεύεται με πρωτοβουλίες που

καταργούν τις υφιστάμενες διαμεσολαβήσεις (από εταιρείες, managers κλπ) ανάμεσα στον καλλιτέχνη και το κοινό.

4. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ αγωνίζεται για την κατάργηση των έμφυλων διακρίσεων και όλων των κυρίαρχων στερεοτύπων για το φύλο που τις νομιμοποιούν κι είναι μια νεολαία μ' έντονη **φεμινιστική** δράση. Θέλουμε να έρθουμε σε ρήξη με τις εναπομείνασες αλλά βαθιά στερεωμένες δομές της πατριαρχίας, οι οποίες δεν προέκυψαν, ξαφνικά, στο πλαίσιο της κρίσης αλλά ήταν ριζωμένες στην ελληνική κοινωνία απο πριν: έτσι οι νέες γυναίκες βιώνουν τις συνέπειες της κρίσης με πολύ δυσμενέστερους όρους σε ότι αφορά την ένταξή τους στην αγορά εργασίας και στο δημόσιο χώρο. Για εμάς, το δικαίωμα στην ισότιμη πρόσβαση στην εργασία, στην εκπαίδευση, στον πολιτισμό και στην υπόλοιπη δημόσια ζωή, χωρίς αποκλεισμούς για λόγους φύλου, φυλής και σεξουαλικής ταυτότητας, αποτελούν κεντρικές αιχμές των διεκδικήσεων μας.

5. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια νεολαία **δικαιωματική**. Αγωνίζεται για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων μας**,** αγωνίζεται ενάντια στην καταστολή, για την κατάργηση του ΜΑΤ και την επαναφορά κι επέκταση του ασύλου, για τα δικαιώματα που αφορούν τις νέες τεχνολογίες (ψηφιακά δικαιώματα), για τα δικαιώματα των στρατευμένων και τη θέσπιση ισόχρονης εναλλακτικής θητείας, για τα δικαιώματα των κρατουμένων (ιδίως των ανήλικων) και, τέλος, για μια εναλλακτική πολιτική για τα ναρκωτικά που δε θ' αντιμετωπίζει τους χρήστες σαν εγκληματίες.

6. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια νεολαία **αντιρατσιστική**, για εμάς δεν υπάρχουν άνθρωποι λαθραίοι. Αγωνιζόμαστε για τη χορήγηση ιθαγένειας στη δεύτερη γενιά μεταναστών, για την κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης κι ενάντια σε μια Ευρώπη – φρούριο, για τη χορήγηση ασύλου στους πρόσφυγες και για τα ίσα δικαιώματα ελλήνων και μεταναστών.

7. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια νεολαία με ξεκάθαρο **οικολογικό** προσανατολισμό. Θέλουμε ένα άλλο μοντέλο παραγωγής και κατανάλωσης που θα σέβεται το περιβάλλον και θ' αποκαθιστά τη σχέση μας με τη φύση. Αγωνιζόμαστε από τις Σκουριές της Χαλκιδικής για να μη γίνει η εξόρυξη, μέχρι τις γειτονιές της Αθήνας κι άλλων πόλεων, για να μην ξεπουληθούν τα δημόσια αγαθά, όπως το νερό κι ενέργεια, στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

8. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια νεολαία που αγωνίζεται για την επανοικειοποίηση των **δημοσίων χώρων**: από τις πλατείες και τους χώρους πρασίνου, μέχρι το παραλιακό μέτωπο, δίνουμε έναν αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα των δημοσίων χώρων που υποβαθμίζει τις ζωές μας.

9. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ παλεύει για ένα μαζικό ερασιτεχνικό **αθλητισμό**, μέσω της ενίσχυσης των δημοσίων αθλητικών σωματείων γυμναστηρίων, μ' ελεύθερη πρόσβαση για όλους και όλες. Επιδιώκουμε η μαζική άθληση να λειτουργήσει ως ανάχωμα στην ακροδεξιά στις γειτονιές και ταυτόχρονα ως διαπαιδαγώγηση στη συλλογική ζωή. Γι' αυτούς τους λόγους θεωρούμε επιβεβλημένη, μεταξύ άλλων, την αναβάθμιση του ρόλου της άθλησης στο σχολικό πρόγραμμα.

10. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ παρεμβαίνει και στηρίζει εγχειρήματα **συνεταιριστικής κι αλληλέγγυας οικονομίας**. Θεωρούμε ότι η έξοδος από την κρίση, προς όφελος του κόσμου της εργασίας, δε θα γίνει παρά με την αμφισβήτηση του κυρίαρχου μοντέλου παραγωγής και των σχέσεων που επιβάλει. Η συμμετοχή των νέων σε εγχειρήματα που τα αμφισβητούν ευθέως, είναι ταυτόχρονα πρόταγμα απελευθέρωσης, αλλά και δύναμη παραγωγικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, ικανού να δώσει άμεση απάντηση στα υλικά προβλήματά μας.

Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια νεολαία που παρεμβαίνει και παλέυει σε όλους τους χώρους που ζει, σπουδάζει κι εργάζεται η νεολαία. Στους **εργασιακούς χώρους** παλεύει για τη δικτύωση – οργάνωση των επισφαλώς εργαζομένων κι ανέργων και προωθεί την αγωνιστική δράση των νέων εργαζόμενων ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία αλλά και σε λογικές ατομικού δρόμου. Παλεύουμε για την εκπροσώπηση των νέων εργαζομένων στα συνδικάτα, για το χτίσιμο νέων σωματείων εκεί που δεν υπάρχουν, για την επανανοηματοδότηση της συλλογικής οργάνωσης στα μάτια των νέων κι ενάντια στις γραφειοκρατικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Στα **σχολεία** αγωνίζεται, πλάι με τους καθηγητές, ενάντια στη διάλυση του δημοσίου σχολείου, στην εξεταστοκεντρική λογική και τη στείρα, τεχνοκρατική εκπαίδευση. Θέλουμε να συγκροτήσουμε ένα μαζικό μαθητικό κίνημα που να διεκδικήσει ένα σχολείο χωρίς κανέναν ταξικό φραγμό, χωρίς σχολική διαρροή, ένα σχολείο που θα αφήνει ελεύθερο χρόνο και θα προωθεί την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας των μαθητών, ένα σχολείο που θα εμπνέει τη συλλογικότητα. Θέλουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα με ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μακριά από λογικές ανταγωνισμού κι εντατικοποίησης.

Στα **ΑΕΙ και ΤΕΙ** αγωνίζεται ενάντια στη συνολική αναδιάρθρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης,. Αγωνιζόμαστε στο πλάι των εργαζομένων και των καθηγητών, στήνοντας ένα πλατύ μέτωπο αντίστασης μέσα κι έξω από τις σχολές. Ταυτόχρονα προτάσσουμε το «πανεπιστήμιο των αναγκών» έναντι του «πανεπιστημίου της αγοράς και των μνημονίων» και επιδιώκουμε την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε δημοκρατική και συμμετοχική βάση βάζοντας απέναντι μας τις καθεστωτικές παρατάξεις και τις αντιδραστικές τους πρακτικές.

Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ είναι μια οργάνωση που θέλει να ριζώσει σε κάθε **γειτονιά**: από τις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας κι όλων των μεγάλων πόλεων, μέχρι το πιο μικρό χωριό, οπουδήποτε υπάρχουν νέες και νέοι που δυσανασχετούν με αυτό το σύστημα, που ψάχνουν διεξόδους, που δεν μπορούν να βλέπουν τη ζωή να περνά μπροστά από τα μάτια τους, που θέλουν ν' αγωνιστούν και να παλέψουν για έναν διαφορετικό κόσμο. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ οικοδομείται πάνω στο «εμείς»: στο «εμείς» μιας νεολαίας που βαρέθηκε να ζει με το φόβο, χωρίς αξιοπρέπεια και όνειρα, στο «εμείς» μιας νεολαίας που αισθάνεται πια έτοιμη να πάρει τις ζωές της στα χέρια της. Το δύσκολο αλλά και όμορφο ταξίδι της ανατροπής έχει ξεκινήσει.

Εναλλακτικές εκδοχές και συμβολές επί της διακήρυξης του συντονιστικού

Συμβολή της ομάδας αντιφασιμού των νέων ΣΥΡΙΖΑ

1. Μπροστά στην πρώτη ιδρυτική διαδικασία της πανελλαδικής συνδιάσκεψης ανοίγει ένας μεγάλος διάλογος σχετικά με τα χαρακτηριστικά που θα πρέπει να αποκτήσει η νεολαία του Σύριζα για να αποδειχτεί κοινωνικά χρήσιμη, μαζική και ριζοσπαστική. Στοχαζόμενοι τη σημερινή συγκυρία, αντιλαμβανόμαστε ότι η νεολαία Σύριζα, αν όντως θέλει να επιτελέσει αυτούς τους στόχους δε μπορεί παρά να είναι μία νεολαία αντιφασιστική. Μία οργάνωση που θα προσπαθεί να αντιπαλέψει με την καθημερινή της δράση, την κουλτούρα και τη συλλογική της ζωή, τον φασισμό ως ρεύμα που αναπτύσσεται στην ελληνική κοινωνία. Η μάχη αυτή προφανώς είναι ένας διαρκής αγώνας, με κορυφώσεις και κάμψεις, μία σύγκρουση που αφορά κυρίως τις αξίες που θα ηγεμονεύσουν στην κοινωνία. Στη βάση της είναι μία σύγκρουση των στοιχείων του δικού μας οράματος, της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, του πολιτισμού, της κοινωνικής ισότητας και της δικαιοσύνης με την αυταρχικότητα, το ρατσισμό, το σεξισμό και την ομοφοβία, και προφανώς μία σύγκρουση των πρακτικών που απορρέουν από αυτές τις αξίες.

2. Βασικό στοιχείο για να προχωρήσουμε στην αντιμετώπιση του φασισμού στην Ελλάδα του 2013 είναι να κατανοήσουμε τις καταβολές του. Ας ξεκινήσουμε με μία παραδοχή: ο φασισμός δε γεννήθηκε τώρα στην Ελλάδα, με την εκλογική άνοδο της Χρυσής Αυγής. Στοιχεία του, ενυπήρχαν έντονα στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων αυτής της κοινωνίας και καλλιεργήθηκε συστηματικά από την σημερινή και τις προηγούμενες νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις. Εστιαζόταν, πέρα από τις μέχρι πρότινος απονενοημένες ακροδεξιές ομάδες, στον διάχυτο εθνικισμό (στον ανταγωνισμό με τις υπόλοιπες χώρες των Βαλκανίων και την Τουρκία), στο σεξισμό, στον σταδιακό αποκλεισμό των "από κάτω" από την πηγή της απόφασης. Είχε ως ακρογωνιαίο λίθο το ρατσισμό, τη μεταναστευτική πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων, καθώς και τη διαρκή προσπάθεια για οικοδόμηση της Ευρώπης-φρούριο. Εμφανιζόταν τέλος στις εργασιακές σχέσεις, στη νεοφιλελεύθερη επίθεση από το 90' στα εργασιακά δικαιώματα, τη σταδιακή κατάρρευση του ελληνικού ονείρου κοινωνικής ανέλιξης και τον ατομισμό.

Η Χρυσή Αυγή, πιο συγκεκριμένα, μετατράπηκε σε τρία χρόνια από περιθωριακή ναζιστική ομάδα σε μαζικό πολιτικό ρεύμα. Ιστορικά, ένα φασιστικό ρεύμα αναπτύσσεται σε περιόδους βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης(όπως την περίοδο του μεσοπολέμου), και όταν στο «βάθος» υπάρχει ανοιχτό το ζήτημα της εξουσίας. Ο φασισμός αναπτύσσεται πάνω στην ανθρώπινη «σκόνη» της καπιταλιστικής παρακμής, προβάλλοντας ταυτόχρονα μια εικόνα του αήττητου και του τσαμπουκά των ταγμάτων εφόδου.

Η όξυνση της ταξικής επίθεσης σε καιρούς μνημονίου και η κατάρρευση και του υποτυπώδους κοινωνικού κράτους, οδήγησε με ταχείς ρυθμούς και στην κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του νεοφασιστικού φαινομένου, στο πολιτικό πρόσωπο της Χρυσής Αυγής. Η άνοδος της πολιτικής επιρροής της Χρυσής Αυγής, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την τρέχουσα οικονομική και κοινωνική κατάσταση σε συνθήκες κρίσης αλλά συνδέεται ταυτόχρονα με την πλήρη απαξίωση του πολιτικού (δικομματικού) συστήματος νομής της

εξουσίας από την κοινωνία. Η στρεβλή ανάπτυξη των προηγούμενων χρόνων καθώς και η χρηματοδοτούμενη από δάνεια, ευμάρεια ήταν πιθανώς οι αιτίες που το φαινόμενο του φασισμού βρίσκονταν σε ύφεση.

Η στήριξη της Χρυσής Αυγής εντάθηκε και από την διαμόρφωση ενός συντηρητικού "κινήματος", ικανού να επηρεάζει απογοητευμένα μικροαστικά στρώματα, αλλά και κόσμο της εργασίας υπό το πρίσμα ενός αντισυστημικού λόγου. Υπό τη διαρκή υιοθέτηση της ακροδεξιάς ατζέντας από την κυβέρνηση σε μία σειρά από θέματα (μεταναστευτικό, οροθετικές, επιστρατεύσεις), την στήριξη από τα κυρίαρχα ΜΜΕ και την κάλυψη των κατασταλτικών μηχανισμών σε ένα πλαίσιο όπου το βιωτικό επίπεδο έπεφτε ραγδαία συνέβαλαν στην ανάδειξη του νεοφασιστικού υποκειμένου της Χρυσής Αυγής σε τρίτη δύναμη, με κοινωνική γείωση ειδικά σε συγκεκριμένες περιοχές (π.χ. Άγιος Παντελεήμονας). Με απλά λόγια η Χρυσή Αυγή με το αντισυστημικό της προσωπείο και την κρατική κάλυψη εξέφρασε υπάρχουσες τόσο κοινωνικές σχέσεις όσο και την δυσαρέσκεια από τη μνημονιακή επίθεση.

3. Σε αυτή την ανοδική πορεία του φασισμού στην Ελλάδα, η δολοφονία του Παύλου Φύσσα αποτέλεσε μία τομή. Προφανώς δεν ήταν η πρώτη ενέργεια ακροδεξιάς βίας. Είχαν προηγηθεί επιθέσεις σε μετανάστες και Έλληνες, καθώς και η δολοφονία του Σερτζάκ Λουκμαν. Η δολοφονία όμως του Παύλου, ενός νέου, αντιφασίστα καλλιτέχνη, αποτέλεσε αφορμή για σημαντικές κινήσεις του αντιφασιστικού κινήματος. Οι δυναμικές πορείες στο κέντρο της Αθήνας και σε λαϊκές συνοικίες όπως το Κερατσίνι, το Πέραμα, ο Άγιος Παντελεήμονας, καθώς και σε κάθε επαρχιακή πόλη, αποτέλεσαν τη βασική αιτία για τις επόμενες κυβερνητικές κινήσεις.

Ο κρατικός αυτός "αντιφασισμός", υπό διεθνείς πιέσεις και κυβερνητικούς τριγμούς, συνοδεύτηκε προφανώς από μία συστηματικότερη επίκληση της θεωρίας των δύο άκρων. Ταυτίζοντας το κίνημα και τον ΣΥΡΙΖΑ με το ένα άκρο και το φασισμό με το άλλο, η κυβέρνηση επιδιώκει την ανάδειξή της στη θέση του εγγυητή της κοινωνικής ειρήνης και ομαλότητας. Με αυτή την στρατηγική «εξισώνει» την νεοναζιστική-δολοφονική δράση της ΧΑ με τη δράση του κινήματος και ενοχοποιεί για την καταστροφή τη λαϊκή αντίσταση. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε ακόμα περισσότερο μετά τη δολοφονία των δύο μελών της Χρυσής Αυγής στα γραφεία της. Προφανώς όμως, η μόνη ειρήνη που αυτή η κυβέρνηση μπορεί να εγγυηθεί είναι συνυφασμένη με τη λιτότητα και τον αυταρχισμό. Εξάλλου οι ποινικές διώξεις των μελών της Χρυσής Αυγής, υπό την πίεση του κινήματος, μπορεί να αποτέλεσαν ένα οργανωτικό χτύπημα στο φασισμό, αλλά η κυβέρνηση δε σταμάτησε την πολιτική που τον ανέδειξε. Στην τελική ανάλυση, οι ενέργειες αυτές θα είναι τελείως αναποτελεσματικές χωρίς την κινηματική δράση, που θα εξασφαλίσει την κοινωνική απομόνωση του φασιστικού φαινομένου.

4. Οργανώνοντας τη νεολαία μας σε αυτή τη συγκυρία, πρέπει προφανώς να ιεραρχήσουμε την αντιφασιστική δράση όχι ως παρεπόμενο μίας αριστερής κυβέρνησης, αλλά ως αναγκαίο βήμα για την ύπαρξή της. Βασικός στόχος της δράσης να είναι η διεκδίκηση της ηγεμονίας των δικών μας αξιών και πρακτικών απέναντι στο φασισμό και την ακροδεξιά πολιτική της κυβέρνησης. Η ηγεμονία αυτή θα πρέπει να επιδιώκουμε να είναι συνολική και σε κάθε

κοινωνικό χώρο. Αναδεικνύεται λοιπόν η ανάγκη για μία παρέμβαση στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους χώρους εργασίας, στις γειτονιές με τρόπο τέτοιο που να μην αφήνει κανένα περιθώριο στην φασιστική ρητορική και δράση.

Η παρέμβαση αυτή, διεκδικώντας τη μαζικότητα και την αποτελεσματικότητα, θα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο ενωτική και πλατιά. Λειτουργώντας όσο πιο ανοικτά μπορούμε θα πρέπει να εγγυόμαστε την ενότητα στη δράση του κινήματος, παραμερίζοντας ιδεολογικές μικρο-διαφορές που θα μπορούσαν να μας βυθίσουν στην αδράνεια. Βέβαια, η ανοικτή αυτή δράση δε μπορεί να συμπεριλαμβάνει τις κυβερνητικές πολιτικές δυνάμεις που ευθύνονται για την άνοδο του φασισμού και αντίστοιχες μηδενιστικές-εκδικητικές λογικές που έχουν μεσσιανικά χαρακτηριστικά.

Σημαντικό βήμα για τη δράση αποτελεί η χαρτογράφηση και στήριξη, ακόμη πιο έντονα, των αντιφασιστικών πρωτοβουλιών γειτονιάς και σχολείων, χωρίς να προϋποθέτουμε εκ των προτέρων να στηρίζουν το δικό μας πολιτικό σχέδιο στο σύνολό του. Επίσης, στις κινηματικές διεργασίες μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα φάνηκε ότι ο συντονισμός αυτών των πρωτοβουλιών (που μπορει να προκύψει μέσα από τα κατά τόπους αντιρατσιστικά φεστιβάλ-όπως ο αντιφασιστικός συντονισμός Αθήνα-Πειραιά), μπορεί να αποτελέσει προωθητικό βήμα και για την επανενεργοποίηση τους και για τη δημιουργία κινηματικών και πολιτικών κόμβων.

Η παρέμβασή μας θα πρέπει να έχει στόχο την αποδόμηση των ιδεολογικών βάσεων του φασισμού. Θα πρέπει να αντιπαλεύει τον εθνικισμό ως ιδεολόγημα που διαιρεί την κοινωνία σε φυλές, το σεξισμό σε κάθε του έκφραση και να προτάσσει την διεθνιστική αλληλεγγύη ως πράξη ενάντια στον ατομισμό, την απομόνωση, τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Να απεκδύεται το αντισυστημικό περίβλημα που έχει ενδυθεί η Χρυσή Αυγή και να αναδεικνύει την εγκληματική της δράση και οργάνωση. Να επιδιώκει αποφάσεις με τη μεγαλύτερη δυνατή συσπείρωση και συμμετοχή, να συνδέεται οργανικά με κάθε χώρο.

Τέλος, βασικό στοιχείο της παρέμβασής μας αυτής θα πρέπει να είναι ο αντιρατσισμός. Θα πρέπει να ξεφύγουμε από λογικές του παρελθόντος σύμφωνα με τις οποίες ήμασταν απλά αλληλέγγυοι στους μεταναστευτικούς αγώνες, αλλά να επιδιώξουμε να βρεθούμε σε κοινές δράσεις και διαδικασίες με αυτούς. Να αναδείξουμε την αναγκαιότητα του κοινού αγώνα ντόπιων και ξένων εργαζομένων και τα αποτελέσματά αυτών των αγώνων ενάντια στο φασισμό και να περιφρουρήσουμε τον αγώνα αυτό απέναντι σε κάθε απειλή. Ταυτόχρονα να στοχεύσουμε την ίδια την κυβέρνηση, που ειδικά στο μεταναστευτικό ικανοποιεί κάθε ακροδεξιό αίτημα φτιάχνοντας πιο φθηνό εργατικό δυναμικό στις πλάτες των μεταναστών, για να λειτουργήσουν ως μοχλός συμπίεσης για το σύνολο των αμοιβών.

Ως νεολαία της ριζοσπαστικής αριστεράς έχουμε επιφορτισθεί με το καθήκον να οργανώσουμε μία παρέμβαση ταξική, αντιρατσιστική, αντισεξιστική συμμετέχοντας σε κάθε υπάρχουσα πρωτοβουλία ή συγκροτώντας νέες. Ας ξεκινήσει η προσπάθειά μας ήδη από την ιδρυτική μας διαδικασία.

Κείμενο συμβολής της φεμινιστικής κ λοατκι ομάδας των νέων ΣΥΡΙΖΑ

Η πάλη για την κοινωνική χειραφέτηση και τον κομμουνισμό υπερβαίνει τη θεμελιώδη αντίθεση κεφαλαίου εργασίας διαπερνώντας όλα τα επίπεδα των κοινωνικών σχέσεων. Αν και διαχρονικά η πατριαρχία ενσωματώνεται και «αξιοποιείται» στο πλαίσιο ενός καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (ενδεικτικά μπορούμε να αναφέρουμε την απλήρωτη οικιακή εργασία των γυναικών, τα απομειωμένα εργασιακά δικαιώματα, τη βιομηχανία του σεξ) δεν μπορούμε να διολισθαίνουμε στην αντίληψη ότι η έμφυλη ανισότητα ταυτίζεται ή ανάγεται πλήρως στις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας. Η αντίληψη αυτή δεν είναι απλά ιστορικά και θεωρητικά λαθεμένη, αλλά και πολιτικά αδιέξοδη. Το πρώτο αποδεικνύεται και ιστορικά απ το απλό γεγονός ότι οι έμφυλες σχέσεις εξουσίας σίγουρα δεν εμφανίστηκαν μαζί με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής , αλλά ανάγονται σε προγενέστερες φάσεις της κοινωνικής εξέλιξης. Πέρα απ αυτό όμως, είναι και πολιτικά αδιέξοδη, καθώς υπονοεί ότι αρκεί η πάλη κατά του καπιταλισμού για να απαλλαγούμε από την πατριαρχία και το σεξισμό.

Μέσα σ αυτό το πλαίσιο γίνεται σαφές ότι η υποτίμηση των έμφυλων αντιθέσεων και των διαφορών ως προς το σεξουαλικό προσανατολισμο ως δευτερευουσών υπονομεύει την αναγκαία ενότητα των κοινωνικών αγώνων αποπροσανατολίζοντας από το στόχο της ριζικά διαφορετικής κοινωνίας ισότητας και δικαιοσύνης που θέλουμε να δημιουργήσουμε. Ο αγώνας για τον μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων προχωράει παράλληλα με τους αγώνες για την ανατροπή της αντικοινωνικής πολιτικής που βίαια φτωχοποιεί την κοινωνία στερώντας ελπίδα και προοπτικές τη νεολαία. Η σύνδεση των διεκδικήσεων και των χειραφετητικών προταγμάτων αποτελεί τη μοναδική διέξοδο. Σε αυτή την κατεύθυνση η φεμινιστική προβληματική, όχι με εργαλειακό τρόπο, μπορεί να συμβάλλει καθοριστικά στην περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση σε προοδευτική κατεύθυνση της πολιτικής και του σχεδίου της αριστεράς.

Το βήμα μας προς το σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα θα παραμείνει μετέωρο αν δεν έρθουμε σε ρήξη με τις διαρκώς μετασχηματιζόμενες δομές πατριαρχίας και ομοκανονικότητας. Ο σεξισμός και η έμφυλη βία – ηθική και σωματική – που ασκείται σε βάρος των γυναικών ως κοινωνικής κατηγορίας αλλά και σε βάρος ανδρών και γυναικών με ομόφυλο σεξουαλικό προσανατολισμό καθώς και διεμφυλικών ατόμων δεν φύησαν αυτόματα στο έδαφος της κρίσης, ωστόσο η ανοχή απέναντι σ αυτά τα φαινόμενα φέρνει στο προσκήνιο μία κοινωνία απειλούμενη από τον εκφασισμό.

Ειδικά στην περίοδο της κρίσης, όπου η κοινωνία μοιάζει να δέχεται συνολικά μια σκληρή επίθεση, δε είναι δύσκολο να παρατηρήσουμε μια απόπειρα επανόδου του συντηρητισμού, με ιδιαίτερη έμφαση στο σεξισμό, την ομοφοβία και την τρανσοφοβία. Η δημιουργία δικτύων μικροεξουσιών στη βάση της «παραδοσιακής ελληνικής οικογένειας» και στο φυσικό προκαθορισμό των ατόμων μέσα στις ίδιες τις βομάδες των πληττόμενων λειτουργεί ως βαλβίδα εκτόνωσης της βίας που ασκείται στη κοινωνία, από υποσύνολο σε υποσύνολο της.

Έτσι, η νέα οργάνωση δε μπορεί παρά να διεκδικεί ένα άλλο κόσμο, ξεκινώντας μετασχηματίζοντας το εσωτερικό της, όπου ζητήματα φύλου και σεξουαλικότητας δεν είναι

ατομικά και προσωπικά του καθένα και της καθεμιάς, αλλά διεκδικούν τη δική τους ορατότητα μέσα στην συλλογικότητά μας αλλά και έξω στην κοινωνία, σε ισότιμη βάση με κάθε άλλο. Παράλληλα, η οργάνωση συμμετέχει ενεργά στους φεμινιστικούς και lgbt αγώνες, και ανοίγει τα ζητήματα αυτά, σε όλους τους κοινωνικούς χώρους που τα μέλη της παρεμβαίνουν, στις σχολές στις γειτονίες, στους χώρους εργασίας.

Να τολμήσουμε να ζήσουμε αλλιώς

Κείμενο συμβολής για την Ιδρυτική διαδικασία της νέας μας Οργάνωσης

Με την συγκεκριμένη παρέμβαση θα θέλαμε από την μεριά μας να συμβάλουμε στον διάλογο για την Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ. Τα παρακάτω αποτελούν για εμάς μια σειρά από προβληματισμούς, συμπληρωματικούς στην εισήγηση που από κοινού έχει διαμορφωθεί. Με τους συγκεκριμένους προβληματισμούς θα θέλαμε να σταθούμε περισσότερο σε κάποιες σημαντικές όψεις της σημερινής συγκυρίας καθώς και σε ζητήματα δράσης της Οργάνωσης μας.

Μία χάρτα δικαιωμάτων για τη νεολαία

Η επίθεση που αντιμετωπίζουμε στο σύνολο των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων του κόσμου της δουλειάς και της νεολαίας, δεν μπορεί να ανατραπεί παρά μόνο μέσα από μία μεγάλη κινητοποίηση της κοινωνικής πλειοψηφίας, μέσα από σκληρούς κοινωνικούς αγώνες και μάχες σε όλα τα επίπεδα. Όσο κρίσιμη είναι η ύπαρξη ενός πολιτικού φορέα διατεθειμένου να υπηρετήσει αυτή την κατεύθυνση, άλλο τόσο κρίσιμη είναι και η ύπαρξη ενός ρεύματος ανατροπής μέσα στην κοινωνία και τη νεολαία που δίνει αγώνες και δεν υποτάσσεται. Ένα ρεύμα που θα βάζει μπροστά το δικαίωμα στην εργασία, το δικαίωμα στον πολιτισμό, το δικαίωμα στη στέγη και συνολικά τα δικαιώματα που στερούνται σήμερα από την εξοντωτική πολιτική του μνημονίου και του σχεδίου εσωτερικής υποτίμησης, Δικός μας στόχος οφείλει να είναι ο τρόπος με τον οποίο θα οικοδομηθεί ένα τέτοιο ρεύμα μέσα στην νεολαία. Ένα ρεύμα που θα συνδεθεί οργανικά με τους υπόλοιπους κοινωνικούς αγώνες για την συνολική ανατροπή.

Υποστηρίζουμε ότι ένα τέτοιο ρεύμα δεν μπορεί να οικοδομηθεί στη βάση «στεγνών» αιτημάτων ούτε πάνω σε τεχνοκρατικές μελέτες και στατιστικές με οικονομικά μεγέθη. Αποτελεί ζήτημα ανάπτυξης μιας συνολικά ανταγωνιστικής κουλτούρας και κοσμοαντίληψης, που υπάρχουν και αναδεικνύονται στο σήμερα, ακόμα και εντός μας. Αποτελεί ζήτημα ενός συνολικά ανταγωνιστικού οράματος, κάτι που συμπυκνώνεται στο σύνθημα «μπορούμε να ζήσουμε αλλιώς». Αναφερόμαστε σε έναν διαφορετικό κόσμο που είναι δυνατός. Για να το κάνουμε αυτό δεν χρειαζόμαστε την γλώσσα των ειδικών. Χρειάζεται να δείχνουμε τον δρόμο που μας οδηγεί σε αυτόν τον κόσμο πάνω στην «γλώσσα» των κοινωνικών αναγκών πάνω στην «γλώσσα» των ονείρων μας. Χρειάζεται να δείχνουμε το δρόμο μέσα από την συλλογικότητα, την οργάνωση και την αλληλεγγύη.

Η διαδικασία διαμόρφωσης μιας Χάρτας Δικαιωμάτων για τη νέα γενιά μπορεί να συμβάλει σε αυτή τη κατεύθυνση. Αντιλαμβανόμαστε τη Χάρτα Δικαιωμάτων ως μία ανοιχτή δυναμική διαδικασία και όχι ως ένα δεκάλογο αιτημάτων προς την κυβέρνηση της Αριστεράς. Μια διαδικασία συνάντησης, συζήτησης, συνδιαμόρφωσης και κοινής δράσης με πλατιά κομμάτια νεολαίας. Μια διαδικασία δηλαδή όπου η οργάνωση θα βρεθεί σε όλους τους χώρους νεολαίας με πρώτο στόχο να ακούσει και όχι να μιλήσει. Να ακούσει την νεολαία που σήμερα «δεν έχει φωνή», όχι επειδή δεν έχει τίποτα να πει, αλλά επειδή με βάση την κυρίαρχη πολιτική περισσεύει και άρα σπρώχνεται καθημερινά στο περιθώριο. Μια διαδικασία δηλαδή ουσιαστικής δημοκρατικής συμμετοχής που θα παρέχει ενεργό ρόλο στις

αποφάσεις και δεν θα παράγει "παρακολουθητές" και "υποστηριχτές". Τέλος θα μπορέσουμε να αναμετρηθούμε και με το κρίσιμο ερώτημα για το πώς μπορούν να οικοδομηθούν νέες μορφές και δομές συμμετοχής που θα επιτρέπουν στους νέους ανθρώπους να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους.

Ενάντια στο σχέδιο για μια χαμένη γενιά

Το ζήτημα της έλλειψης προοπτικής για την νεολαία είναι η πραγματικότητα σήμερα. Μια πραγματικότητα που αναπτύσσεται, τόσο με την επισφαλή εργασία όσο και με την ανεργία, έχει μετατραπεί σε ένα ζήτημα η αντιμετώπιση του οποίου αποτελεί κόμβο για μια διαφορετική πορεία. Στα αμερικάνικα γκέτο η μαύρη νεολαία περιθωριοποιήθηκε, μετά και την ήττα του κινήματος των «μαύρων πανθήρων», με ποσοστά ανεργία της τάξης του 40%. Τα σημερινά επίσημα ποσοστά που βρίσκονται στο 65% αποτελούν, μεταξύ άλλων, το πιο σημαντικό εργαλείο για μία συνολική επίθεση στην νέα γενιά.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα πολιτικό σχέδιο που δεν επιθυμεί να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα, αλλά να κατευθύνει και να διαχειριστεί τι συνέπειες που αυτή η κατάσταση θα γεννήσει.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα σχέδιο που λέει ότι θα ζήσουμε στη γκρίζα ζώνη της ανεργίας και της κακοπληρωμένης, μαύρης εργασίας, για τα επόμενα 15-20 χρόνια.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τη μάχη της εποχής μας.

Οργανικά δεμένες με αυτές τις κατευθύνσεις είναι και οι αλλαγές στον εκπαιδευτικό μηχανισμό, τόσο στην τριτοβάθμια όσο και στη δευτεροβάθμια. Το «νέο σχολείο» σχεδιάζεται σαφώς για να αποτελέσει το πιο ταξικό σχολείο της μεταπολεμικής μας ιστορίας. Ένα σχολείο για λίγους, ένα σχολείο που θα εκπαιδεύει στον πιο σκληρό ανταγωνισμό και θα επιδιώκει την διαρροή μαθητών προς το πουθενά, που θα έχει στόχο να κατευθύνει σε μία υποβαθμισμένη τεχνική κατάρτιση όπου η «μαθητεία», δηλαδή η ανασφάλιστη εργασία, θα αποτελεί το μέλλον των 16χρονων.

Μια βασική όψη της απάντησης των κυρίαρχων κύκλων για το ζήτημα της ανεργίας συμπυκνώνεται στον άξονα της «νεανικής επιχειρηματικότητας» για τα μεσοστρώματα και της μαζικής εξαθλίωσης για το συντριπτική πλειοψηφία της γενιάς μας. Η δική μας απάντηση δεν μπορεί παρά να βρίσκεται σε συνολική ρήξη με το σχέδιο της συρρίκνωσης του ιστορικού ορίου των αναγκών μας. Για να μιλήσουμε όμως για την αντιμετώπιση της ανεργίας οφείλουμε πρώτα από όλα να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν γίνεται αυτή να αντιμετωπιστεί ως ένα ζήτημα αυτόνομο από την επισφάλεια. Η διάλυση των εργασιακών σχέσεων έχει δημιουργήσει μια γκρίζα ζώνη μεταξύ επισφάλειας και ανεργίας για την τεράστια πλειοψηφία των νέων ανθρώπων. Με αυτή την έννοια το δικό μας ζήτημα δεν είναι απλά η αντιμετώπιση της ανεργίας αλλά οι αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας. Η δική μας μάχη ενάντια στην ανεργία συμβαδίζει με τον αγώνα ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας. Το δικαίωμα στην αξιοπρεπή και σταθερή εργασία αποτελεί τον οδηγό για τη Νεολαία, απαραίτητη συνθήκη για να ζήσουμε αλλιώς.

Η αντιμετώπιση της ανεργίας δεν αποτελεί ένα τεχνικό ζήτημα, αλλά ταξική μάχη ιστορικών διαστάσεων. Βασικό ερώτημα της είναι το ποια κοινωνικά συμφέροντα, ποιες κοινωνικές ανάγκες μπαίνουν μπροστά. Το ζήτημα της ανεργίας των νέων θα αποτελέσει ένα από τα πιο κρίσιμα θέματα τα οποία θα κληθεί να αντιμετωπίσει μια κυβέρνηση της Αριστεράς. Για την ακρίβεια, θα αποτελέσει ένα από τα ζητήματα με βάση τα οποία θα κριθεί το αν η κυβέρνηση αυτή θα καταφέρει να είναι κυβέρνηση της Αριστεράς. Με αυτή την έννοια θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι για μια σειρά από μάχες πάνω στο συγκεκριμένο διακύβευμα.

Η ανεργία δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί παρά με μία συνολική τομή στην αγορά εργασίας, τομή που θα μετατοπίζει τον συσχετισμό δύναμης υπέρ των δυνάμεων της εργασίας, τομή που θα αμφισβητεί τα σημερινά αυτονόητα. Ζούμε σε κοινωνίες που παράγουν τεράστιες ποσότητες πλούτου, την ίδια στιγμή που οξύνουν την εκμετάλλευση και τις ανισότητες. Η μείωση της ανεργίας σήμερα περνάει από ένα συνολικό σχέδιο «επίθεσης στον πλούτο». Μέσα από την μείωση των ωρών εργασίας, μέσα από την μείωση των χρόνων εργασίας που απαιτούνται για την συνταξιοδότηση, μέσα από την αύξηση στον πραγματικό και στον κοινωνικό μισθό (με έμφαση την πρόσβαση σε κοινωνικά αγαθά), μέσα από την στήριξη των απαραίτητων κοινωνικών δομών.

Κεντρικός άξονας ενάντια στην επίθεση που θα δεχτεί ένα τέτοιο σχέδιο δεν μπορεί παρά να αποτελεί και η εργατική αυτοδιαχείριση κάθε επιχείρησης που εγκαταλείπεται από την εργοδοσία, μαζί με την ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων και την επανάκτηση των κρίσιμων οικονομικών δομών. Δομές συνεργατικής και αλληλέγγυας οικονομίας έχουν να διαμορφώσουν σημαντικό ρόλο σε αυτή την προσπάθεια, όχι με όρους μιας κοινωνικής επιχειρηματικότητας αλλά με όρους ενίσχυσης της λογικής των κοινωνικών αναγκών ενάντια στο κέρδος. Σημαντικό ζήτημα που θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε θα είναι η συνάρθρωση του συνόλου των παραπάνω δομών και πρακτικών εντός ενός πλαισίου που θα σχεδιάζει με δημοκρατικούς όρους και μέσα από διαδικασίες κοινωνικού ελέγχου ως βήμα για την δημιουργία μιας «οικονομίας των αναγκών».

Συνολική σύγκρουση με τους αστικούς σχεδιασμούς

Χρειαζόμαστε μια συνολική σύγκρουση με κρίσιμους κόμβους του αστικού σχεδίου, έτσι όπως αυτό υλοποιείται σήμερα. Μία κρίσιμη αποδόμηση που χρειάζεται να γίνει είναι και στον κεντρικό στόχο της κυβέρνησης πάνω στο ζήτημα τη ανάπτυξης. Με βάση την κυρίαρχη αφήγηση καλούμαστε να κάνουμε μια σειρά από «θυσίες» έτσι ώστε να έρθει η ανάπτυξη που θα μας επιτρέψει να βελτιώσουμε τις συνθήκες διαβίωσης μας. Αυτή την στιγμή γύρω μας υπάρχουν μια σειρά παραδειγμάτων με βάση τα οποία ο παραπάνω ισχυρισμός καταρρέει.

Τα οικονομικά στοιχεία δείχνουν εντυπωσιακή άνοδο κερδών για μια σειρά από επιχειρήσεις, την ίδια στιγμή που τα εργατικά δικαιώματα και οι μισθοί καταρρέουν. Είναι καθαρό ότι για την κυβέρνηση η Κίνα και η Ινδία αποτελούν μοντέλα ανάπτυξης. Αυτή την ανάπτυξη την ζούμε ήδη. Την ζούνε οι εργαζόμενοι στα Jumbo με μισθούς 200 ευρώ, την στιγμή που η επιχείρηση βγάζει εκατομμύρια. Η ανάπτυξη τους δεν μας χωράει, ακριβώς όπως δεν μας χωράει και η κοινωνία που προσπαθούν να οικοδομήσουν.

Παράλληλα, για άλλη μια φορά ερχόμαστε αντιμέτωποι με μία προσπάθεια στοχοποίησης των μεταναστών. Η κυβέρνηση προσπαθεί να εμφανίσει την μετανάστευση ως την βασική αιτία για την τεράστια ανεργία. Δεν ξεχνάμε ότι ζούμε σε μία χώρα όπου το οικονομικό θαύμα των χρόνων πριν την κρίση (και ειδικά σημαντικές όψεις του, όπως το ολυμπιακό όραμα του 2004) στηρίχθηκε μεταξύ άλλων και στην μαύρη εργασία των μεταναστών. Η κυρίαρχη ρητορική προσπαθεί να μας επιβάλει το ερώτημα πόσους «μετανάστες χωράει η χώρα;». Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το βασικό ερώτημα για τον δικό μας κόσμο είναι «πόσες Μανωλάδες χωράει η χώρα;». Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τον αγώνα μας θα τον δώσουμε μαζί Έλληνες και μετανάστες, γιατί διαφορετικά σε αυτή τη χώρα θα έχει θέσεις μόνο για σκλάβους.

Δομικό στοιχείο της συνολικής επίθεσης που δεχόμαστε αποτελεί και το χτύπημα στα δικαιώματα και τις ελευθερίες. Ο κυρίαρχος λόγος προσπαθεί να ποινικοποιήσει κάθε μορφή αντίστασης. Η ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού αποτελεί, πέρα από μέσο για την επιβολή μέσω της δύναμης, μια προσπάθεια οικοδόμησης ηγεμονίας γύρω από την αντίληψη «νόμος και τάξη». Οι κοινωνικοί αγώνες, όπως π.χ. στην Χαλκιδική, βαφτίζονται ως «ακραίοι» και μπαίνουν στην ίδια κατηγορία με τους νεοναζί της Χ.Α.

Γνωρίζουμε ότι η λειτουργία του λόγου δεν συνιστά μια ουδέτερη λειτουργία περιγραφής. Με το να βαφτίζονται οι κοινωνικοί αγώνες ως «άκρο» βλέπουμε μια ξεκάθαρη προσπάθεια από την μεριά της εξουσίας να τους περιθωριοποιήσει, να τους συκοφαντήσει. Δεν γίνεται οι αγωνιζόμενοι στην Χαλκιδική να αποτελούν το άλλο άκρο των φασιστών, δεν γίνεται ο Παύλος Φύσσας και το αντιφασιστικό κίνημα να αποτελούν το άλλο άκρο των δολοφόνων. Η αξιοπρέπεια δεν αποτελεί το άλλο άκρο του κοινωνικού κανιβαλισμού είτε αυτός εκφράζεται μέσα από την πολιτική της εσωτερικής υποτίμησης είτε μέσα από τους νεοναζί. Η σύγκρουση που ζούμε σήμερα είναι σύγκρουση δύο κόσμων και όχι δύο άκρων. Σε αυτή τη σύγκρουση θα υπηρετήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις τον δικό μας κόσμο, τον κόσμος της δουλειάς, την νεολαία, «τους χωρίς φωνή», την αξιοπρέπεια.

Οι Αγώνες θέλουν οργάνωση. Η Οργάνωση θέλει Σχέδιο. Το Σχέδιο θέλει κοινωνική αναφορά.

Για το ρίζωμα της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ στη νεολαία.

Στις 19-22 Δεκέμβρη έχουμε την Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ. Υπάρχουν δύο τρόποι να αντιμετωπιστεί αυτή η αρχή. Ο πρώτος είναι η μετονομασία των υπαρχουσών συνιστωσών και οργανώσεων σε Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, σε μια διαδικασία όπου οι παλιές ταυτότητες θα επιβάλλουν τον ρυθμό τους στη Νέα μας Οργάνωση, με τις γραφειοκρατίες του χθες να επιβλέπουν μια «ελεγχόμενη» και «από τα πάνω» συγκρότηση, θέτοντας το όριο των αντοχών τους ως καθολικό όριο της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ. Η επανάληψη, με άλλα λόγια, του ΣΥΡΙΖΑ των συνιστωσών και των «συνεννοήσεων» στο σήμερα, μια πρακτική που αντικειμενικά περιορίζει τις δυνατότητες των Συνελεύσεων μας, της έμπνευσης και της δυνατότητας παρέμβασης των μελών μας, ειδικά των καινούριων μελών, των νέων που έρχονται τώρα στην Αριστερά. Οι δυσκολίες κατανόησης από την πλευρά του Συντονιστικού

της χρησιμότητας εκπόνησης της καμπάνιας μας, είναι δείκτης ακριβώς αυτής της πρακτικής, που επιβιώνει ως σήμερα και παράγει συνεχώς εμπόδια.

Ο δεύτερος δρόμος είναι αυτός που κατά τη γνώμη μας επιβάλλεται από τις ανάγκες των καιρών, δρόμος που έχει ήδη χαραχτεί και παράγει αποτελέσματα. Η άμεση, και πολλές φορές βίαιη, ενοποίηση όλων μας στο πεδίο των κοινωνικών χώρων. Των γειτονιών, των χώρων δουλειάς, των ΑΕΙ-ΤΕΙ, των σχολείων μας, των νέων που έφυγαν έξω αλλά δε θέλουν να αφήσουν την Οργάνωση τους στα σύνορα. Μιας διαδικασίας στην οποία το νέο μας συλλογικό υποκείμενο θα αναλάβει δικαιοδοσίες και καθήκοντα σήμερα, αν όχι χθες, λύνοντας σήμερα αυτά που αναβάλλονται για το μέλλον. Μια διαδικασία που θα εναρμονιστεί με την πραγματικότητα του ενιαίου ΣΥΡΙΖΑ και δεν θα απαιτήσει να ξαναζήσει ένα-ένα τα βήματα του, ως φάρσα και τραγωδία ταυτόχρονα.

Τον Δεκέμβρη έχουμε Συνδιάσκεψη και όχι Συνέδριο.

Η Συνδιάσκεψη πρέπει να ασχοληθεί με την πολιτική με «π μικρό». Πρέπει να είναι μια διαδικασία η οποία θα σηματοδοτήσει το άνοιγμα μας στη νεολαία με όρους "μαθητή" και όχι "δασκάλου", μια ιδιότητα που δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι κατέχουμε, έτσι και αλλιώς. Να ζητήσουμε να μάθουμε από την κοινωνία, από τη νεολαία, να μην φοβηθούμε να μας αλλάξει και να την αλλάξουμε, μέσα από την Οργάνωσή μας, "μαθητής" και "δάσκαλος" να καταργηθούν, να γίνουν ένα. Η μαζικοποίηση και το ρίζωμα της Νέας μας Οργάνωσης παντού, με το ΣΥΡΙΖΑ να υπηρετεί και να συμβάλει σε αυτή την κατεύθυνση, με τη νεολαία να εισβάλλει στις γραμμές μας και μαζί της οι πραγματικές μας προτεραιότητες στην πάλη των τάξεων.

Ο παραπάνω στόχος δεν είναι «οργανωτικός». Είναι βαθιά πολιτικός και δημοκρατικός, αντιμετωπίζοντας το αίτημα για δημοκρατία ως ενεργό κάλεσμα και όχι ως «συμπόσιο σοφών», όπου μακριά από τη νεολαία σχεδιάζει στο επίπεδο του φαντασιακού, τον τρόπο που θα οργανωθούμε και θα νικήσουμε.

Με αυτή την έννοια η Ιδρυτική μας Διαδικασία χρειάζεται να συζητήσει και να αποφασίσει πάνω στο καθήκον της πραγματικής οικοδόμησης, σε συνθήκες όπου αυτό το καθήκον συγχωνεύεται με την κοινωνική χρησιμότητα, την εμπνευσμένη νεολαιίστικη απεύθυνση, την χωρίς προηγούμενο μαζικοποίηση μας που είναι δυνατή και αναγκαία. Μιας καταιγίδας συμμετοχής όπου οι πρώτες σταγόνες της είναι ήδη ορατές, που δεν θα έχει καμία σχέση με τα «επιτεύγματα» των οργανώσεων καταγωγής μας, ένα άλμα εμπρός και όχι βήματα σημειωτόν.

Η Ιδρυτική Συνδιάσκεψη πρέπει να αφήσει πίσω της:

- Ένα συγκεκριμένο Σχέδιο εγγραφής μελών και δημιουργίας Οργανώσεων παντού (με έμφαση καταρχήν σε όλες τις πρωτεύουσες νομών, σε όλες τις γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, στο εξωτερικό). Μια σχολαστική και δημιουργική δουλειά οικοδόμησης που θα αναβαθμίσει και θα κάνει πράξη την Καμπάνια μας, θα οργανώσει εκδηλώσεις και δράσεις πανελλαδικά και στο εξωτερικό, που θα καταλήγει σε συγκεκριμένους στόχους οργανωτικής ανάπτυξης με άξονα το Συνέδριο μας.

- Ένα σχέδιο οικοδόμησης οργανώσεων σε χώρους δουλειάς της νεολαίας, με βάση την ολόθερμη στήριξη «από μέσα και από έξω» των συνδικάτων βάσης, με μέριμνα για την δημιουργία τους, με την βοήθεια και του ΣΥΡΙΖΑ, όπου αυτά δεν υπάρχουν. Η δουλειά μας στα Jumbo, στην στήριξη πρωτοβάθμιων και κλαδικών απεργιών (βλ. ACS, ΕΘΝODATA, ICAP, κτλ) και των μελών μας στα voucher έχουν ήδη δώσει τα πρώτα συμπεράσματα πάνω στον προσανατολισμό που πρέπει να ακολουθήσουμε

- Ένα Σχέδιο οργανικής σύνδεσης των νέων ανέργων (με έμφαση στις νέες γυναίκες και στους μετανάστες) με την Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, μέσα από στέκια και δραστηριότητες, την ολόθερμη στήριξη τους ως βασική κοινωνική δύναμη ανατροπής.

- Ένα Σχέδιο με ειδικά μέτρα και προτάσεις για νέους επιστήμονες, που θα βάλει οδόφραγμα στην μετανάστευση της νεολαίας και θα δώσει μια «πρώτη ύλη» για τη χάραξη της αντεπίθεσης της γενιάς μας, όχι ως ευχή αλλά ως κοινωνική και προγραμματική δυνατότητα σε δύο άξονες:

α) Προστασία και αναβάθμιση της εργασίας στους χώρους δουλειάς, δουλειά με αξιοπρέπεια.

β) Ανάδειξη των συνεταιριστικών, συνεργατικών και αλληλέγγυων εγχειρημάτων ως επιλογή στο σήμερα, όχι με την μορφή νεκρανάστασης μιας «νέας» επιχειρηματικότητας για μεσοστρώματα νεολαίας, άλλα ως ένας ανταγωνιστικός τρόπος παραγωγής και διανομής, αντιπαραθετικός με τον σημερινό, που με την στήριξη της κυβέρνησης της Αριστεράς θα προκύψει μεσοπρόθεσμα ως η άρνηση του καπιταλιστικού υποδείγματος και η οικοδόμηση - στο σήμερα – του κομμουνισμού.

- Οργανική σύνδεση των επιμέρους επιτροπών της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ με την δουλειά και τις ανάγκες των Οργανώσεων μας και των μελών μας στη πράξη και στην θεωρία.

- Σχέδιο για την μαζική πολιτιστική ανοικοδόμηση της κοινωνίας διά της νεολαίας και για το πρότυπο του αθλούμενου νέου. Δημιουργία και στήριξη στεκιών, χώρων πολιτισμού και άθλησης με κοινωνική ταυτότητα, σε μια προσπάθεια να στήσουμε αναχώματα στην επιρροή του φασισμού στους χώρους της νεολαίας. Δικτύωση μεταξύ αυτών των πρωτοβουλιών και με όλα τα εγχειρήματα της κοινωνίας που αντιστέκεται.

- Ένα ειδικό σχέδιο ιδεολογικής και πολιτικής παρέμβασης στη νεολαία, έκδοσης εντύπου της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ και ίδρυσης ανοιχτών κοινωνικών χώρων - στεκιών.

- Ένα σχέδιο οικονομικής και διαχειριστικής λειτουργίας, διάφανο και σαφές, που θα απολογίζει δημοσίως αυτά που επί χρόνια μέναν ιδιωτικά.

Χρειαζόμαστε μια μαζική και δημοκρατική Ιδρυτική Συνδιάσκεψη, όπου με τα πόδια στη γη και το κεφάλι στον ουρανό, θα δώσει την απόφαση της Ίδρυσης μας στα ίδια μας τα μέλη, χωρίς φόβο, θα σχεδιάσει τον τρόπο με τον οποίο θα προκύψουμε στο κοινωνικό πεδίο με πραγματικούς όρους, δίνοντας χώρο για το ίδια τη νεολαία, θέτοντας τους όρους υπέρβασης των ίδιων μας των αδυναμιών, των υποκειμενισμών, των ανεπαρκειών. Οτιδήποτε άλλο θα

είναι κακέκτυπο του παρελθόντος, σε μια στιγμή όπου το νέο πασχίζει να γεννηθεί και να αντιστοιχηθεί με τις ανάγκες μας.

Να το τολμήσουμε!

Αποστολάκη Εύη

Αλεξίου Σωτήρης

Λιάτσικου Συραγώ

Σαμιακού Νεφέλη

Μπούρου Μαρουλία

Μάντη Χαρούλα

Γεωργαντάς Γιάννης

Σπυρόπουλος Γιώργος

Αρκούδης Δημήτρης

Μάντζιου Αγγελική

Καραμάνης Δημήτρης

Πετράκου Σίσσυ

Χατζηδιάκος Άγγελος

Κούκη Ελμίνα

Σιούτας Ηλίας

Σχινάς-Παπαδόπουλος Ιάσονας

Τσόλη Τζένη

Καρατέγος Γιώργος

Μαρκόπουλος Πέτρος

Βαρελάς Γιώργος

Τσιπιζίδης Ηλίας

Σταύρου Κώστας

Σαρρή Κατερίνα

Θεοφιλάτος Μάριος

Σερντεδάκις Γιώργος

Γαλανάκης Αναστάσης

Μπότση Μαρία

Δημάγγελος Κυριάκος

Ζηργάνου Λίνα

Παναγιωτίδης Σταύρος

Κόττη Ιωάννα

Μυλωνά Βίλλυ

Καββαδίας Κώστας

Φλώρος Νώντας

Κωστοπούλου Μίνα

Πάντου Χρύσα

Κάβουρας Κώστας

Γεωργαντάς Αντώνης

Καββαθά Μάνια

Ραπανάκης Σπύρος

Ντόσας Δημήτρης

Συμβολή στις θέσεις για την οικολογία και το περιβάλλον

Στην παρούσα συγκυρία και εν μέσω της συνολικής επίθεσης που διεξάγει το κεφάλαιο απέναντι στους υποτελείς, καταστρατηγεί ταυτόχρονα και τους όρους αναπαραγωγής του ίδιου του φυσικού περιβάλλοντος. Ιδιαίτερα στην περίπτωση του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού, η νεοφιλελεύθερη πολιτική που εφαρμόζεται από το αστικό μπλοκ εξουσίας προωθεί μία ατζέντα που περιλαμβάνει ιδιωτικοποιήσεις, μέτρα εμπορευματοποίησης δημόσιων αγαθών -όπως το νερό, ο φυσικός πλούτος και η ενέργεια-, την υφαρπαγή της γης αλλά και τη συνολική υποβάθμιση του περιβάλλοντος.

Η πολιτική αυτή δεν αποτελεί ένα απλό παρακλάδι της πολιτικής των «από πάνω» αλλά είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και των δομών πάνω στις οποίες διαμορφώθηκε το πλέγμα των κοινωνικοοικονομικών σχέσεων, αλλά και ένα από τα πεδία συγκρότησης της ελαστικοποίησης, της υποτίμησης και της εκμετάλλευσης της εργασίας. Ως όψεις της κρίσης υπερσυσσώρευσης και της αναζήτησης νέων πεδίων κερδοφορίας για το κεφάλαιο αναδείχθηκαν οι ρυπογόνες δραστηριότητες, ο αδιοχέτευτος όγκος των απορριμμάτων, το νέφος, οι ληστρικές εξορύξεις, η μόλυνση των ποταμών, η υφαρπαγή γης και υποδομών.

Στα πλαίσια της καταστροφής του περιβάλλοντος, όμως, αναπτύχθηκαν πολύμορφα κινήματα αντίστασης, ανυπακοής και διαμόρφωσης εναλλακτικών παραδειγμάτων που αμφισβητούν τις κυρίαρχες σχέσεις αναπαραγωγής του κοινωνικού σχηματισμού, αμφισβητώντας το ρόλο της αγοράς στη διατήρηση των περιβαλλοντικών ισορροπιών και «επιβάλλοντας» στην αριστερά και τη νεολαία μια συνολική επαναδιαπραγμάτευση και επεξεργασία σχετικά με τα ζητήματα της οικολογίας και το ευρύτερο περιβαλλοντικό κίνημα. Προκύπτουν, επομένως, δύο βασικοί άξονες που οφείλουν να αποτελούν εγγενή χαρακτηριστικά της συγκρότησης και της παρέμβασης μιας αριστερής οργάνωσης νεολαίας:

Η ανάγκη του κοινωνικο-οικολογικού μετασχηματισμού: Ποια υποκείμενα δρουν, σχεδιάζουν και υλοποιούν? Κάθε επιτυχημένη μεθοδολογία μετάβασης σε μια άλλη κοινωνία, του περιβάλλοντος συμπεριλαμβανομένου, εμπεριέχει ένα πλαίσιο που θα συνδυάζει τεχνικές δυνατότητες και μοντέλα οργάνωσης στη βάση της αυτοοργάνωσης και της συλλογικής διαχείρισης. Μια οικολογική πολιτική για τη νεολαία, μπορεί να είναι επιτυχής μόνο εάν συγκροτείται από την ίδια τη νεολαία απολήγοντας σε νέες μορφές οργάνωσης της ζωής μας στη βάση των ιδιαίτερων κλίσεων του καθένα και με γνώμονα τις συλλογικές ανάγκες.

Η επανανοηματοδότηση της σχέσης μας με τα κοινά και τα δημόσια αγαθά: Απέναντι στα κριτήρια της ανταγωνιστικότητας, του κέρδους, του ανοίγματος της αγοράς και του περιβάλλοντος-εμπόρευμα είναι κρίσιμη η αντιπαραβολή ενός σχεδίου συγκρότησης της παραγωγής και της καθημερινής ζωής με γνώμονα την προστασία των «από κάτω», την αποτροπή του εγκλεισμού των κοινών και (στον αντίποδα) τη συνεχή διεύρυνσή τους αλλά και την εμβάθυνση της δημοκρατίας και στους τομείς που αλληλεπιδρούν με το περιβάλλον. Η ουσιαστική εμπλοκή μιας αριστερής νεολαίας δε μπορεί να βασίζεται σε λύσεις τεχνοκρατικής υφής και οικονομικών όψεων, αλλά στο κοινωνικό και το πολιτικό: να

εγγράψουμε επομένως το οικολογικό ζήτημα στη βάση των ταξικών συγκρούσεων στις σύγχρονες κοινωνίες ενάντια στην ιδεολογία του συμβιβασμού, του κράτους-διαιτητή και των –κάθε προέλευσης- ειδικών.

Συμπερασματικά, αριστερά και οικολογία δεν μπορούν παρά να κινούνται σε κοινά μονοπάτια που καταλήγουν στη συνολική ανατροπή όλου του τρόπου παραγωγής και των σχέσεων εξουσίας που υπαγορεύει ο καπιταλισμός στο πλαίσιο του σοσιαλιστικού προτάγματος. Οι νέοι/νέες ΣΥΡΙΖΑ οφείλουν να επαναφέρουν τις οικολογικές διεκδικήσεις πίσω στην ανάγκη ενός νέου συνολικού τρόπου ζωής, συμμετέχοντας στα κινήματα και αναδεικνύοντας τα απελευθερωτικά τους αιτήματα.

Βελεγράκης Γιώργος

Δήμας Παναγιώτης

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΕ ΚΡΙΣΗ

Η ιστορική περίοδος που διανύουμε έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό την απόπειρα των δυνάμεων του κεφαλαίου να ξεπεράσουν την κρίση η οποία κλυδωνίζει από το 2007 (βλέπε κρίση των sub-primes) το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

Πρόκειται για μία δομική κρίση του συστήματος, μία κρίση υπερσυσσώρευσης, όπου η μέχρι πρότινος αυξητική τάση του ποσοστού κέρδους του κεφαλαίου έχει αντιστραφεί και οι συνολικοί ρυθμοί ανάπτυξης της παγκόσμιας οικονομίας έχουν επιβραδύνει.

Φυσικά, το βάθος της κρίσης δεν είναι παντού το ίδιο, αφενός λόγω της διαφορετικής θέσης κάθε χώρας μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα και αφετέρου λόγων των οικονομικών, πολιτικών, πολιτιστικών κ.α. ιδιαιτεροτήτων κάθε επιμέρους εθνικού ή περιφερειακού καπιταλιστικού υποσυστήματος.

Από την ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση μέχρι την Κίνα και από τις υπόλοιπες BRIC (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία) μέχρι τις ΗΠΑ, συναντά κανείς κρισιακά φαινόμενα.

Εξ' ου και σε όλο τον κόσμο μαίνεται ένας οικονομικός πόλεμος, όπου οι απαντήσεις του κεφαλαίου στην κρίση μπορεί να φαίνονται περισσότερες από μία –και να είναι ως προς την ιδιαίτερη μορφή που λαμβάνουν- ωστόσο όλες κινούνται πάνω στον άξονα της επιστροφής σε συνθήκες μεγιστοποίησης του κέρδους.

Η επίτευξη του στόχου μεγιστοποίησης του κέρδους ανεξάρτητα από τις επιμέρους πολιτικές στηρίζεται σε δύο στρατηγικές επιδιώξεις: α) στην αύξηση της απόσπασης υπεραξίας (σχετικής και απόλυτης) από την εργασία, εξ' ου και ο ταξικός πόλεμος σε βάρος της εργατικής τάξης κάθε επιμέρους χώρας αλλά και συνολικά, β) στη διάνοιξη νέων πεδίων κερδοφορίας, γεγονός που πυροδοτεί και οξύνει τους πάντοτε και πανταχού παρόντες ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Στην Ευρώπη (ή στο λεγόμενο «δυτικό κόσμο») όμως, όπου δεν έχουμε πολεμικές συρράξεις, πώς λύνεται η αντίφαση πλεονάζοντος κεφαλαίου και πλεονάζουσας εργασίας; Η απάντηση είναι απλή: με οικονομικό πόλεμο, ή αλλιώς με μνημόνια και λιτότητα.

Η Ευρώπη του Μάαστριχτ σε κρίση

Μολονότι το πρώτο κρούσμα της κρίσης ήρθε από την άλλη όχθη του Ατλαντικού δεν άργησε να φανεί ότι η κρίση του ευρωπαϊκού καπιταλιστικού συστήματος είναι σαφώς πιο έντονη και βαθιά.

Αυτό οφείλεται εν πολλοίς α) στην ίδια την αρχιτεκτονική και τη δομή της ΕΕ και δη της ΟΝΕ, οι οποίες φέρουν εγγενώς την τάση να αναπαράγουν κι εν τέλει να μεγεθύνουν τις εσωτερικές ανισότητες με τρόπο που αυξάνει διαρκώς το χάσμα ανάμεσα στο αναπτυγμένο κέντρο (χώρες του Βορρά) και την περιφέρεια (χώρες του Νότου) της ΕΕ και της ΟΝΕ προκαλώντας συστημική αστάθεια, β) στην υπερδιόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα, ο οποίος πλήττεται βάναυσα από μία κρίση που εκδηλώνεται κατά βάση με τη μορφή κρίσης χρέους (δημόσιο και ιδιωτικό).

Στο σήμερα, είκοσι χρόνια μετά την υπογραφή του Μάαστριχτ και την κατάρρευση του "υπαρκτού σοσιαλισμού" στην Ανατολική Ευρώπη, φαίνονται πλέον ξεκάθαρα και τα δομικά όρια του καπιταλισμού. Η πυκνή συγκυρία των αρχών της δεκαετίας του '90 άνοιξε το δρόμο για μια νέα φάση καπιταλιστικής ολοκλήρωσης, τα αποτελέσματα της οποίας βλέπουμε σήμερα. Κατά μια έννοια, λοιπόν, η σημερινή νεολαία είναι και "η γενιά του Μαάστριχτ", καθώς βίωσε τόσο την περίοδο, όπου ο καπιταλισμός, ως διακύβευμα, υποσχόταν πως μπορεί να εξασφαλίσει ευημερία και ανάπτυξη, όσο και τη σημερινή περίοδο, όπου η Ευρωπαϊκή Ένωση λειτουργεί ως ο φανατικότερος ζηλωτής της υπόθεσης διάσωσης των συμφερόντων του χρηματιστικού κεφαλαίου - ακόμα κι αν αυτό σηματοδοτεί την καταστροφή κεφαλαίου και την αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού στην Ελλάδα σε όλη την Ευρώπη.

Μιλάμε δηλαδή για μία δομική κρίση του ευρωπαϊκού οικοδομήματος του Μάαστριχτ, του Άστερνταμ, της Λισαβώνας, για μία δομική κρίση του συνταγματοποιημένου νεοφιλελευθερισμού, του ιδεολογικού, πολιτικού και θεσμικού μονόδρομου της αέναης λιτότητας.

Κι όμως απέναντι στην κρίση αυτού του μοντέλου που πολύ γρήγορα έφτασε στα όρια του, αποκαλύπτοντας σε όλο τον κόσμο το αποκρουστικό του πρόσωπο και τις δομικές του αντιφάσεις, οι κυρίαρχοι ευρωπαϊκοί κύκλοι προβάλουν ως λύση το ίδιο φάρμακο σε πολύ μεγαλύτερη μάλιστα δοσολογία. Επιχειρούν να εξέλθουν από την κρίση αναζητώντας ένα νέο Μάαστριχτ, είκοσι χρόνια μετά το πρωτότυπο, κάνοντας μια νέα τρύπα στο νερό, αφού η διαχείριση της κρίσης οδηγεί ήδη σε νέα όξυνση των εσωτερικών ανισοτήτων και των ενδοευρωπαϊκών ανταγωνισμών κι επιτείνει το φαύλο κύκλο της οικονομικής επιβράδυνσης και της κοινωνικής εξαθλίωσης.

Διεθνείς αντιστάσεις

Ο παγκόσμιος χαρακτήρας της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος αποτυπώνεται μεταξύ άλλων και στο γεγονός πως δεν υπάρχει ήπειρος του πλανήτη που να μην έχουν αναπτυχθεί από αξιοσημείωτα έως μεγάλα κοινωνικά κινήματα.

Από τις ΗΠΑ και το Occupy Wall Street μέχρι τις εξεγέρσεις των αραβικών λαών, από τους indignados της Ισπανίας μέχρι τις ελληνικές πλατείες, από τις εξεγέρσεις στη Βραζιλία και την Τουρκία μέχρι τις μεγάλες διαδηλώσεις και απεργίες στον ευρωπαϊκό νότο είναι ξεκάθαρη η απόπειρα του κόσμου της εργασίας, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας να αντισταθούν στον ταξικό πόλεμο που έχουν εξαπολύσει σε βάρος τους κάθε εθνική άρχουσα τάξη ξεχωριστά αλλά και η αστική τάξη στο σύνολο της, επιδεικνύοντας μάλιστα ένα

τεράστιο απόθεμα διεθνιστικής αλληλεγγύης με διαρκείς πράξεις συμπαράστασης σε άλλους αγωνιζόμενους λαούς.

Είναι, ωστόσο, εξίσου σαφές, ότι με εξαίρεση την περίπτωση της Ελλάδας, η αδυναμία της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας Αριστεράς να εκφράσει σε πολιτικό επίπεδο τις αντιστάσεις που αναπτύσσονται δεν επιτρέπει μια ριζική ανατροπή του συσχετισμού δύναμης σε βάρος των δυνάμεων του κεφαλαίου και προς όφελος των δυνάμεων της εργασίας.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τρεισήμισι χρόνια τροϊκανής, μνημονιακής λεηλασίας στην Ελλάδα, μαζί με έξι συνεχή χρόνια μνημειώδους λιτότητας και βαθιάς ύφεσης, συνιστούν πρωτοφανές στα παγκόσμια χρονικά γεγονός για ειρηνική, τουλάχιστον, περίοδο.

Επίθεση στην εργατική τάξη και τα μεσαία στρώματα

Το σχέδιο του αστικού μπλοκ, όπως αυτό συμπυκνώνεται στα μνημόνια λιτότητας εκτυλίσσεται πάνω στα κοινωνικά ερείπια που έχει ήδη προκαλέσει, επιδιώκοντας το πλήρες τσάκισμα των μεσαίων στρωμάτων και την κατακόρυφη αύξηση απόσπασης απόλυτης και σχετικής υπεραξίας από την εργασία, με την αύξηση των ωρών και των ημερών εργασίας, την ελαστικοποίηση του χρόνου εργασίας, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και την πλήρη αποσάθρωση του κράτους πρόνοιας, έτσι ώστε να αυξάνεται ο βαθμός εξάρτησης της επιβίωσης του εργαζομένου από την παροχή της εργατικής του δύναμης, τις ιδιωτικοποιήσεις κ.α.

Με αυτόν τον τρόπο βέβαια επιχειρείται η δημιουργία μιας νέας εργατικής τάξης, η οποία θα διαφέρει ως προς τους όρους διαβίωσης της σημαντικά σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν.

Παράλληλα, το εν λόγω σχέδιο αποβλέπει και στην απονέκρωση-διάλυση κάθε συλλογικής δομής της εργατικής τάξης, η οποία μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην υλοποίηση των στόχων του αστικού μπλοκ, εξ’ ου και βάζει στο στόχαστρο τα συνδικάτα και το θεσμικό πλαίσιο που τροφοδοτεί την ίδια την ύπαρξη τους, ήτοι το εργατικό δίκαιο, το οποίο δεν μεταρρυθμίζεται αλλά ουσιαστικά καταργείται.

Ο στόχος αυτός έχει ήδη δρομολογηθεί στις κυριότερες πτυχές του με τις ανατροπές στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων, ενώ μπαίνει πλέον σε πιο έντονη κίνηση η ίδια διαδικασία και στο κομμάτι που αφορά το βιοτικό επίπεδο και στην ποιότητα ζωής της εργατικής τάξης (π.χ. μεσοπρόθεσμη συρρίκνωση του ποσοστού ιδιοκατοίκησης των λαϊκών στρωμάτων με την απελευθέρωση των πλειστηριασμών Α' κατοικίας, πώληση ληγμένων τροφίμων για τους φτωχούς κλπ.).

Το μνημονιακό μπλοκ αναδιατάσσει τις δυνάμεις του

Αυτές οι πρωτόγνωρα βάρβαρες πολιτικές που σκιαγραφήσαμε παραπάνω, παρά τους αγώνες που αναπτύχθηκαν, δεν ανατράπηκαν αλλά μάλλον κλιμακώνονται.

Το αστικό πολιτικό μπλοκ, με κύριες δυνάμεις τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο συνεχίζει μέχρι τώρα να αμύνεται σχετικά αποτελεσματικά, παρά την εκλογική συρρίκνωσή του, ιδιαίτερα του ΠΑΣΟΚ, αλλά και προσπαθεί, όσο είναι δυνατόν α) να κρατάει τη πρωτοβουλία και να αντεπιτίθεται, κλιμακώνοντας τα μέτρα σε βάρος των λαϊκών τάξεων, όπως κάνει αυτήν την περίοδο, με ορατή την προοπτική και τρίτου μνημονίου, β) να

«διαπραγματεύεται» άλλοτε σκληρότερα και άλλοτε πιο ήπια με τους εκπροσώπους της τρόικα (του ευρωπαϊκού και διεθνούς κεφαλαίου) για την υπεράσπιση αποκλειστικά και μόνο των ιδιαίτερων συμφερόντων της εγχώριας αστικής τάξης.

Παράλληλα, διαφαίνονται συχνά υπερπροβεβλημένες αλλά αρκετά περιθωριακές ως προς την κοινωνική τους αποδοχή προσπάθειες ανασύστασης της πάλαι ποτέ σοσιαλδημοκρατίας, βασικά στην εκσυγχρονιστική της εκδοχή, μέσω πολιτικών σχημάτων της κεντροαριστεράς.

Τέτοιες κινήσεις αποσκοπούν, αποτυχημένα προς το παρόν, να δημιουργήσουν επιπλέον εφεδρείες για το μνημονιακό μπλοκ ή - αν δεν το καταφέρουν - να αποτελέσουν αυριανούς κυβερνητικούς εταίρους της Αριστεράς, υπονομεύοντας την ριζοσπαστική κατεύθυνσή της. Ωστόσο, βρίσκονται σε πλήρη αδυναμία να εκφράσουν οποιαδήποτε από τις κοινωνικές δυναμικές που αναπτύσσονται στο έδαφος της σημερινής ακραίας ταξικής πόλωσης - δυναμικές που σπρώχνουν τα λαϊκά και εργατικά στρώματα σε αναζήτηση ριζοσπαστικών λύσεων.

Ο νέος αυταρχισμός

Θεμελιώδες μέσο για την προώθηση της μνημονιακής κοινωνικής και εργασιακής διάλυσης ήταν η σταδιακή μετάλλαξη της παλιάς και ήδη αφυδατωμένης, αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας σε μια ιδιότυπη κοινοβουλευτική δικτατορία. Το Σύνταγμα στις νέες συνθήκες έχει ποδοπατηθεί, και η Βουλή έχει, σχεδόν, εκμηδενιστεί και μετατραπεί σε βιομηχανία έκδοσης αντιλαϊκών νομοθετικών τερατουργημάτων με τη μορφή κατεπειγόντων νομοσχεδίων και πράξεων νομοθετικού περιεχομένου. Ό,τι για τις παλιές δικτατορίες αντιπροσώπευε ο στρατός και οι ερπύστριες, αντιπροσωπεύουν σήμερα για τα σύγχρονα καθεστώτα του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού τα ΜΑΤ και η συντονισμένη δράση των ΜΜΕ.

Η κυβέρνηση των μνημονίων δεν θα μπορούσε να παραμείνει λεπτό στο «θρόνο» της χώρας χωρίς τις ειδικές αστυνομικές δυνάμεις, χωρίς την αδιάκοπη καταστολή και βία και χωρίς την απειλή ή την κανονική διεξαγωγή χημικού πολέμου στις πόλεις. Το αστικό μπλοκ ζητάει από την Αριστερά να καταδικάσει τη βία «απ' όπου και αν προέρχεται» πλην της ανεξέλεγκτης μεροληπτικής και αδίστακτης κρατικής βίας και τρομοκρατίας, οι οποίες ενδύονται το «φωτοστέφανο» της νομιμότητας.

Ο νέος αυταρχισμός βρίσκεται, μάλλον, ακόμα στην αρχή και είναι ερώτημα ποιά κλιμάκωση θα προσλάβει, αν οι κοινωνικοί αγώνες γνωρίσουν μια πραγματικά μεγάλη οργανωμένη και επίμονη διόγκωση και εξάπλωση, που είναι και το ζητούμενο για μια γνήσια προοδευτική ανατροπή.

Χρυσή Αυγή και Φασισμός

Η οικονομική εξαθλίωση, απόρροια της ακολουθούμενης μνημονιακής πολιτικής, η μαζική καταστροφή των μικροαστικών στρωμάτων αλλά και η λουμπενοποίηση εργατικών στρωμάτων και ο νέος αυταρχισμός του κράτους που περιγράψαμε νωρίτερα, οδήγησαν πολύ γρήγορα, μετά την παρένθεση της κυβέρνησης Παπαδήμου, τη "light" ακροδεξιά του

Καρατζαφέρη στο περιθώριο και αντ' αυτής έφεραν στο προσκήνιο ένα επιθετικό φασιστικό-ναζιστικό κόμμα, τη Χρυσή Αυγή.

Η προϋπάρχουσα συστηματική καλλιέργεια του ακροδεξιού λόγου, του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και του εθνικισμού στο δημόσιο διάλογο και την κεντρική πολιτική σκηνή είχε ως αποτέλεσμα η Χ.Α. να σημειώσει εντυπωσιακή δυναμική και δημοσκοπικά να καταγραφεί ως τρίτη πολιτική δύναμη.

Ενδεδυμένη έναν δήθεν αντισυστημικό χαρακτήρα, καίτοι η ίδια αποτελεί κλασικό παιδί του καπιταλιστικού συστήματος, άρχισε να υλοποιεί μία στρατηγική κατάληψης της εξουσίας, ξεκινώντας από το δρόμο, τις γειτονιές και τους κοινωνικούς χώρους, επιδιώκοντας παράλληλα και με αυτόν τον τρόπο τη συντριβή των οργανώσεων του κινήματος και της Αριστεράς με τη φυσική βία.

Ωστόσο, η δολοφονία του Π. Φύσσα, υπήρξε το έναυσμα προκειμένου να εκδηλωθεί η θέληση ενός κομματιού της διεθνούς και ελληνικής αστικής τάξη να την περιορίσουν, με την προφυλάκιση τμήματος της ηγετικής της ομάδας, μιας και η πρόωρη διεκδίκηση από τη Χρυσή Αυγή αναβαθμισμένου - ηγεμονικού ρόλου στο αστικό μπλοκ απειλούσε με αποσταθεροποίηση το αστικό - μνημονιακό πολιτικό σύστημα.

Παρόλα αυτά με τη ΧΑ να επιχειρεί να εκμεταλλευτεί τις δολοφονίες δύο μελών της στο Ηράκλειο αλλά και την κοινωνική απονομιμοποίηση των «διωκτών» της (κυβέρνηση, δικαιοσύνη, ΜΜΕ) και με τα δομικά αίτια της γιγάντωσης της να παραμένουν ενεργά, είναι σαφές πως η μάχη απέναντι σε αυτή και το φάντασμα του φασισμού συνολικά δεν έχει ακόμα κερδηθεί και δεν μπορεί να κερδηθεί οριστικά αν δεν ξεριζωθούν οι υλικοί, ιδεολογικοί και πολιτικοί όροι που τρέφουν το φίδι του νεοναζισμού.

Οι δύο όψεις του συστήματος και η Αριστερά

Η συγκεκριμένη οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα έχει οδηγήσει σε ένα εκρηκτικό και επικίνδυνο πολιτικό μείγμα στην Ελλάδα, που αναδεικνύει για το κεντρικό πολιτικό σκηνικό τρεις κυρίως παίκτες με δυναμική: Το μνημονιακό μπλοκ, τη Χρυσή Αυγή και το ΣΥΡΙΖΑ.

Η εικόνα από τη μία ενός γνήσιου φασιστικού ρεύματος που διεκδικεί μερίδιο από την πίτα της εξουσίας της αστικής τάξης και από την άλλη η εικόνα της ριζοσπαστικής Αριστεράς που διεκδικεί την κυβερνητική εξουσία, μας δείχνει το βαθύ ρήγμα της αστικής ηγεμονίας στην περίοδο της καπιταλιστικής κρίσης, πίσω από την οποία βρίσκονται οι τριγμοί στο στρατόπεδο της αστικής τάξης. Αυτοί που κυβερνάνε δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως πριν και αυτοί που κυβερνώνται δε θέλουν (και δεν μπορούν) να κυβερνώνται όπως πριν. Αυτό μας δείχνει την ιστορικότητα, αλλά και το μέγεθος, του πολιτικού στοιχήματος για την Αριστερά.

Αυτό συνεπάγεται για την Αριστερά, τις εργατικές μάζες και το λαό έναν αντίπαλο με δύο όψεις. Η μία όψη είναι αυτή του σκληρού νεοφιλελεύθερου τόξου (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ), που

κατέχει την κυβερνητική εξουσία και το σύνολο σχεδόν των ευθυνών για τη σημερινή πολιτική, οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική, θεσμική και αξιακή παρακμή της χώρας. Η άλλη όψη, είναι αυτή του θεσμοποιημένου πλέον περιθωρίου και των πολιτικά περισσότερο καθυστερημένων, ανώριμων και εξαθλιωμένων κομματιών των μικροαστικών στρωμάτων που συγκροτήθηκαν σε πολιτική δύναμη με ενοποιητικό στοιχείο τη νεοναζιστική ιδεολογία και τις φασιστικές - εγκληματικές πρακτικές.

Οι δύο αυτές όψεις φαίνεται να είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους, στην πραγματικότητα όμως η μία συμπληρώνει και δικαιολογεί την ύπαρξη της άλλης.

Γι’ αυτό η Αριστερά χρειάζεται να αναβαθμίσει και να καταστήσει πιο αποτελεσματικό, ουσιαστικό και δυναμικό το μέτωπο κατά της Τρόικας, των μνημονίων και της κυβέρνησης για την προοδευτική ανατροπή με σοσιαλιστική προοπτική, το οποίο είναι και το κεντρικό μέτωπο στη συγκυρία που διανύουμε, ενώ ο ίδιος αντιφασιστικός αγώνας δεν πρέπει να μένει σε ένα γενικό επίπεδο αλλά να συνδέεται στενά με τα πιο κρίσιμα και θεμελιώδη εργατικά λαϊκά προβλήματα και, τέλος, όλα αυτά να μετασχηματίζονται με την παρέμβασή της διαρκώς από απλή αντίθεση-άρνηση στο υπάρχον, σε θετικό οραματισμό κι ανατρεπτικό σχεδιασμό μέσω δημοκρατικών συλλογικών διαδικασιών και δομών και των αντίστοιχων συνειδήσεων και πρακτικών που πρέπει να καλλιεργούνται.

Μέσα σ’ ένα σκηνικό εκφασισμού της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου, η Αριστερά έχει τη δυνατότητα να εμφανιστεί στα μάτια των πιο πλατιών λαϊκών στρωμάτων –και δη της νεολαίας-, πέρα από τα σύνορα του παρελθόντος, ως η μόνη γνήσια και αποτελεσματική ανατρεπτική δύναμη και ως τέτοια να επιφέρει ένα νέο κύμα βαθύτερων ιδεολογικοπολιτικών ανακατατάξεων που θα της δώσουν ξανά την αυθεντική πολιτική ηγεμονία στην κοινωνία.

Ωστόσο, χωρίς την αναζωογόνηση και την ανασυγκρότηση ενός μεγάλου μαχητικού, προοδευτικού κινήματος νεολαίας (δίπλα σε ένα εξίσου μεγάλο ενωτικό ταξικό εργατικό κίνημα) και ιδιαίτερα στα σχολεία και τα ΑΕΙ, στους χώρους εργασίας και ανάμεσα στους ανέργους νέους, αυτό που ονομάζουμε κίνημα ανατροπής και το οποίο προσδοκούμε ότι θα αλλάξει ριζικά τα σημερινά δεδομένα, θα παραμείνει, μάλλον, μια «φαντασίωση» και ουτοπική επιθυμία, αν όχι όνειρο θερινής νυκτός.

Και αν η αριστερά δεν μπορέσει γρήγορα να ηγεμονεύσει και να ανατρέψει τη μνημονιακή τάξη πραγμάτων, τότε όσο η τελευταία θα παρατείνεται θα ενσπείρει ακόμα πιο έντονα στην κοινωνία την απογοήτευση, την εξαχρείωση και την εξαγρίωση, φράζοντας το δρόμο για προοδευτικές εξελίξεις και θεμελιώνοντας ακόμα πιο βαθιά την αποδοχή της μνημονιακής θηριωδίας.

ΧΑΜΕΝΗ ΓΕΝΙΑ Ή ΓΕΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Ειδικότερα για την νέα γενιά, η οποία έχει πέσει θύμα της πιο βίαιης διαδικασίας προλεταριοποίησης που έχει συμβεί μεταπολεμικά στον αναπτυγμένο δυτικό κόσμο, οι κοινωνικές συνθήκες που περιγράφονται παραπάνω συνιστούν ένα παρόν και ένα μέλλον

λίγο-πολύ κοινό για όλους, αποτελούν καθημερινό βίωμα και σχεδόν αναπόφευκτη προοπτική.

Η μιζέρια της ανεργίας και της επισφάλειας που δεν είναι η κατάσταση “των κάτω από τους κάτω”, όπως περιγραφόταν κάποτε, αλλά μας αφορά όλους πλέον, η απόλυτη εξάρτηση από την οικογενειακή εστία, η φασιστική τρομοκρατία, ο ταξικός αποκλεισμός από τις ανώτερες βαθμίδες της εκπαίδευσης ή ο εξαναγκασμός αναζήτησης προορισμών για μετανάστευση είναι κάποια από τα στοιχεία που πλαισιώνουν ασφυκτικά την ζωή των νέων ανθρώπων.

Η νέα γενιά εργαζόμενων ξεκινά κυριολεκτικά χωρίς κεκτημένα, αλλά και χωρίς την αγωνία των οικογενειακών υποχρεώσεων – με άλλα λόγια, είναι μια γενιά που δεν έχει τίποτα να χάσει παρά μόνο να κερδίσει. Με αυτή την έννοια, έχει τις μεγαλύτερες δυνατότητες να πρωτοστατήσει ενός λαϊκού και ταξικού πολιτικού κινήματος ανατροπής.

Η κατάρρευση της υλικής βάσης πάνω στην οποία η σημερινή νεολαία έχτισε τα πρώτα βήματα της ζωής της και σχεδίασε τα επόμενα αποσαρθρώνει τα θεμέλια του αξιακού πλαισίου και των προσδοκιών που καλλιεργούσε το νεοφιλελεύθερο ιδεολόγημα (κοινωνική κινητικότητα, άκρατη εξατομίκευση, αγοραία αντίληψη για τα κοινά κ.α.). Πρόκειται, λοιπόν, για μια γενιά που βρίσκεται μετέωρη, χωρίς σταθερές και βεβαιότητες, να διερωτάται και να διερευνά πάνω στα συντρίμμια του παλιού κόσμου που γνώρισε, πως θα χτίσει την επόμενη μέρα.

Ωστόσο, θα ήταν λάθος να ισχυριστεί κανείς πως η επιδείνωση των υλικών όρων διαβίωσης των νέων συνοδεύεται με συγχρονισμένη κατάρρευση των νεοφιλελεύθερων αξιών. Παρόλο που οι αξίες, με τις οποίες έχει εμποτιστεί και ενηλικιώνεται η νεολαία, δεν επιβεβαιώνονται – επικυρώνονται στην υλική πραγματικότητα, η συντριβή τους αποτελεί ακόμα ανοιχτό στοίχημα και αντικείμενο πολιτικής πάλης για την Αριστερά.

Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που το κίνημα της νεολαίας σε εποχή μνημονιακής κρίσης είναι εντυπωσιακά αδύναμο και συχνά χωρίς αξιοσημείωτη διακριτή παρουσία, με τα αποτυπώματα πρόσφατων αγώνων να έχουν ξεθωριάσει, όπως αυτού ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16, με το φοιτητικό κίνημα που αποτελούσε πρωτοπόρο κομμάτι των κοινωνικών αγώνων στην Ελλάδα. Με την ορμή και τη φλόγα του Δεκέμβρη του ’08 να φυτοζωούν αντί να αναζωπυρώνονται, παρά την παρουσία μιας μερίδας νέων ανθρώπων πιο πρόσφατα στις πλατείες όλης της χώρας και τις καταλήψεις των σχολείων και των πανεπιστημιακών σχολών. Παρά την υποχώρηση του φοιτητικού κινήματος, ωστόσο, είχαμε τα τελευταία χρόνια δύο σημαντικές κορυφώσεις της συμμετοχής της νεολαίας στην πολιτική πάλη: το Δεκέμβρη του 2008 στη νεολαιίστικη εξέγερση και το Μάιο - Ιούνιο του 2011 στο «κίνημα των αγανακτισμένων».

Το να φορτώσει κανείς το σύνολο των ευθυνών για τη σημερινή κατάσταση του νεολαιίστικου κινήματος, σε μια σειρά υπαρκτών αντικειμενικών λόγων θα συνιστούσε, ωστόσο, στρουθοκαμηλισμό, αποσιωπώντας τις μεγάλες ευθύνες των πολιτικών νεολαιών των δυνάμεων της Αριστεράς, οι οποίες –στο σύνολο τους- παραμένουν χωρίς μεγάλη μαζικότητα και με προβληματικές, συνήθως εσωστρεφείς πολιτικές.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΠΩΡΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Η πραγματοποίηση αλλαγών στους προσανατολισμούς των δυνάμεων της Αριστεράς συνολικά και της παρέμβασής τους στη νεολαία γίνεται άκρως επείγουσα και επιτακτική, προκειμένου αυτές να μπορέσουν να παίξουν το ρόλο τους ως πολιτικό υποκείμενο που θα μπορέσει να εμπνεύσει, να κινητοποιήσει και εν τέλει να καθοδηγήσει ένα πλατύ, αγωνιστικό νεολαιίστικο κίνημα που θα διεκδικήσει την πραγμάτωση του συνθήματος «Δουλειά με δικαιώματα, Ζωή με αξιοπρέπεια», στο δρόμο της ανατροπής και της οικοδόμησης του σοσιαλισμού του 21ου αιώνα.

Χρειαζόμαστε λοιπόν μία μαζική αριστερή νεολαία που με σχέδιο, συνεπή παρουσία και ένταση της δουλειάς στους κοινωνικούς χώρους θα μπορέσει να βοηθήσει την κοινωνία να σταθεί στα πόδια της. Η συγκυρία επιβάλλει ως χρέος για την αριστερά όχι να εκφράσει την κοινωνική κίνηση, από την στιγμή που η κοινωνική κίνηση σήμερα είναι ανεμική, αλλά να δώσει στην κοινωνία τα εργαλεία για να την προκαλέσει, τα εργαλεία για να εκφραστεί, να οργανωθεί και να αγωνιστεί. Πρώτο στόχο για μία αριστερή ριζοσπαστική νεολαία αποτελεί να ανασυγκροτήσει τις υπάρχουσες δομές των εργαζομένων και της νεολαίας και να στήσει νέες εκεί που δεν υπάρχουν.

Μέσα από το στήσιμο των δομών αυτών θα μπορέσει μία αριστερή νεολαία να ανακτήσει την χαμένη δυνατότητα ανάπτυξης μεγάλων νεολαιίστικων αγώνων, με βαθύ ριζοσπαστισμό, με ισχυρή αναφορά στο ταξικό εργατικό - λαϊκό κίνημα, με μεγάλα οράματα αλλά και γείωση στα επίκαιρα οξύτατα προβλήματα της νεολαίας, με σαφή προοδευτική εναλλακτική απάντηση με ορίζοντα τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Μία αριστερή νεολαιίστικη οργάνωση σχολείο για τα μέλη της και την νεολαία, που αξιοποιώντας τα κλασσικά μαρξιστικά εργαλεία θα παράγει νέα θεωρία, σύγχρονες θέσεις, νέα αποτελεσματική πρακτική ικανή να απαντά στην άρνηση της νέας γενιάς να δεχτεί πολιτική και ιδεολογική καθοδήγηση από εκπροσώπους παλαιότερων γενιών τους οποίους έχει συλλήβδην απαξιώσει σταματώντας έτσι και τη ροή νέων ανθρώπων προς τη νεοναζιστική Χρυσή Αυγή.

Παράλληλα αναγκαία είναι η καλλιέργεια και η ανάδειξη ενός άλλου προτύπου για τον νέο άνθρωπο, μίας νέας αντικουλτούρας σε διπλή αντιπαράθεση με την κυρίαρχη κουλτούρα του ατομικισμού και την υποκουλτούρα του φασισμού, που στον πυρήνα της πρέπει έχει τις αξίες της συλλογικότητας, του αγώνα, της ισότητας, του δικαίου, της αλληλεγγύης, της παραγωγικής δραστηριότητας, τις αξίες της Αριστεράς.

Μία οργάνωση αυτόνομη από το κόμμα, με δικές της δομές και διαδικασίες και αυτόνομο σχεδιασμό για την παρέμβαση στην νέα γενιά, αποφεύγοντας ωστόσο την αφαίμαξη του κόμματος από νέα μυαλά και χέρια που εκ των πραγμάτων ριζοσπαστικοποιούν και ανανεώνουν τις πρακτικές και την γραμμή του.

Μία οργάνωση δημοκρατική που θα προωθεί τον υγιή δημοκρατικό διάλογο στο εσωτερικό της, σε μία διαδικασία συνεχούς αναζήτησης της αποτελεσματικότερης απάντησης για τους εργαζόμενους και την νεολαία, στην αναζήτηση της καλύτερης δυνατής πρακτικής. Που θα

συγκροτείται σε τάσεις – πολιτικά ρεύματα αποφεύγοντας έτσι τα προσωπικά δίκτυα, τους παραγοντισμούς και τις φράξιες συμφερόντων.

Χρειαζόμαστε μια αριστερή νεολαιίστικη οργάνωση, η οποία θα πρωταγωνιστήσει σε συνεργασία με όλες τις αριστερές, ριζοσπαστικές δυνάμεις της νεολαίας, ώστε ένα αξιόλογο και πολύτιμο ανθρώπινο δυναμικό να μη γίνει μια "χαμένη γενιά", αλλά μια "γενιά της ανατροπής". Χρειαζόμαστε μια νεολαία ΣΥΡΙΖΑ που θα πρωταγωνιστήσει οργανικά σε μια διαδικασία, όπου η νέα γενιά θα μετατρέψει τα περιθώρια αμφισβήτησης των αξιών του καπιταλισμού στη συνειδητοποίηση του ιστορικού της ρόλου στην πάλη των τάξεων σήμερα και στη σοσιαλιστική προοπτική αύριο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΤΟΥ 21^{ου} ΑΙΩΝΑ

Με την ίδρυσή της η Νεολαία ΣΥΡΙΖΑ και για να είναι κοινωνικά χρήσιμη οφείλει να βρει τους τρόπους για να μετατρέψει σε κοινωνικό και πολιτικό ριζοσπαστισμό και δέσμευση στην υπόθεση της ανατροπής, την μεταβαλλόμενη από οργή σε απάθεια κατάσταση της σημερινής νεολαίας. Σήμερα, ένα κίνημα νεολαίας είναι δυνατόν να ξεπηδήσει από πολλές πηγές, όμως είναι δεδομένο ότι σε κάθε περίπτωση πατάει στις ίδιες αιτίες, στους υλικούς όρους ζωής και εργασίας και στην συσσωρευμένη δημιουργική δυναμική της γενιάς αυτής που της αρνείται οποιαδήποτε διέξοδο.

Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να ανοίξει μέτωπα παντού, να διεισδύσει σε κάθε κοινωνικό χώρο όπου ζει, εργάζεται, διασκεδάζει, ψυχαγωγείται και κοινωνικοποιείται η νέα γενιά, να στήσει αγωνιστικές συσπειρώσεις και συλλογικές δομές αντίστασης ή να επανενεργοποιήσει τις υπάρχουσες (π.χ. φοιτητικοί σύλλογοι, συνδικάτα, ακόμη και μαθητικά συμβούλια). Οφείλει να συμβάλει στην υλοποίηση του κεντρικού στόχου του ΣΥΡΙΖΑ για τη συγκρότηση λαϊκών επιτροπών ανατροπής παντού και να πρωταγωνιστήσει στην ένταξη και δραστηριοποίηση των νέων ανθρώπων σε αυτές. Οφείλει να ενώσει την αμφισβήτηση και την διεκδίκηση σε ένα πλατύ αγωνιστικό ρεύμα ανατροπής, επιμένοντας στην αγωνιστική ενότητα και την συμπόρευση των δυνάμεων της Αριστεράς, αλλά και πολιτικοποιώντας το ταυτόχρονα.

Έτσι θα πρέπει να εργαστούμε συστηματικά για την αφύπνιση της μεγάλης μάζας της ελληνικής νεολαίας, για την πολιτικοποίηση των επιμέρους κινημάτων και την μεταξύ τους σύνδεση και συγκρότηση ενός πολιτικού, ριζοσπαστικού κινήματος νεολαίας για την διεκδίκηση ενός άλλου κόσμου με «Δουλειά με Δικαιώματα, Ζωή με Αξιοπρέπεια» και τρεις πολιτικές προμετωπίδες:

Ανασυγκρότηση του Εργατικού Κινήματος

Κίνημα επανάκτησης των συλλογικών κεκτημένων που αφορούν τη δημοκρατία και την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης (παιδεία, υγεία, κοινωνική πρόνοια, πολιτισμός, αθλητισμός, ελεύθερος χρόνος, δημόσιος χώρος)

Κίνημα ανατροπής των υπαρχουσών δεσμεύσεων που θέτει το υπάρχον πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό καθεστώς

Για την ανασυγκρότηση του Εργατικού Κινήματος

Στο ζήτημα της εργασίας, οφείλουμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις εκείνες που θα φέρουν στο προσκήνιο την επιθετική διεκδίκηση της συλλογικής αυτονομίας, το δικαίωμα και την δυνατότητα της νέας γενιάς να οργανώνεται και να παλεύει συλλογικά. Οφείλουμε, επίσης, να απαιτήσουμε, με θετικό τρόπο, την πλήρη και σταθερή εργασία, το δικαίωμα στον ελεύθερο χρόνο, στην εργασία για όλους και όλες και το δικαίωμα στην αξιοπρεπή αμοιβή και στην κοινωνική ασφάλιση.

Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αποκαταστήσουμε τη σχέση της νεολαίας με το οργανωμένο εργατικό κίνημα ως κομμάτι (ή σύμμαχο) της εργατικής τάξης, δηλαδή ενεργή συμμετοχή μας στα σωματεία όπου υπάρχουν ή προσπάθεια δημιουργίας στους χώρους που δεν υπάρχουν. Και σε αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να οδηγούμε και τους νέους εργαζόμενους. Να αναδείξουμε την αναγκαιότητα της συλλογικής οργάνωσης και διεκδίκησης στους χώρους εργασίας, μια αναγκαιότητα που αφορά εξίσου και αδιάσπαστα τόσο το κομμάτι της εργατικής τάξης που εργάζεται όσο και αυτούς που είναι σήμερα άνεργοι. Κοινώς να δημιουργήσουμε παντού ένα πλατύ ρεύμα συσπειρώσεων εργαζόμενων και ανέργων νέων στην κατεύθυνση της ενίσχυσης και της ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Ενός εργατικού κινήματος με πολιτικά χαρακτηριστικά. Στο σχέδιο της αστικής τάξης που λέει «όλη η Ελλάδα Μανωλάδα» να αντιτάξουμε ένα σχέδιο των εργαζομένων για «Δουλειά με δικαιώματα, Ζωή με αξιοπρέπεια».

Σε αυτό το πλαίσιο η αξιοποίηση επιμέρους αιτημάτων (όπως οι δωρεάν μεταφορές για ανέργους) από πρωτοβουλίες επισφαλώς εργαζομένων και ανέργων αποκτά πολύ θετικό πρόσημο, αφού με αυτόν τον τρόπο τέτοιες δικτυώσεις μπορούν να αποκτήσουν αναγνωρισιμότητα, αναδεικνύοντας παράλληλα την αποτελεσματικότητα της συλλογικής πάλης, συσπειρώνοντας ανέργους και επισφαλώς εργαζομένους. Στόχος είναι τέτοιες πρωτοβουλίες να αποτελέσουν πραγματικές δομές οργάνωσης της κοινωνίας και είτε να μετεξελιχθούν οι ίδιες σε σωματεία στον χώρο της επισφάλειας, είτε να πρωτοστατήσουν στην ίδρυση σωματείων και στην ενεργοποίηση υπαρχουσών γραφειοκρατικοποιημένων δομών.

Κίνημα επανάκτησης των συλλογικών κεκτημένων

Κατά την ίδια λογική, η νεολαία πρέπει να παλέψει απέναντι στην αυξανόμενη αυταρχικότητα, στο κράτος έκτακτης ανάγκης και στην κατάλυση όλο και περισσότερων δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η σημερινή νεοφιλελεύθερη αντεπανάσταση προσπαθεί να ξεθεμελιώσει κατακτήσεις των εργατικών αγώνων του 20ου αιώνα οι οποίες μέχρι πρόσφατα θεωρούνταν δεδομένες. Η πάλη για δημοκρατικά δικαιώματα ήταν ανέκαθεν στοιχείο των νεολαιίστικών κινημάτων. Ειδικά, στην μνημονιακή πραγματικότητα η πάλη απέναντι στην κρατική καταστολή, τις επιστρατεύσεις, τις συλλήψεις σε κάθε κοινωνικό αγώνα, η ένταση των οποίων έρχεται ως λογικό επακόλουθο μιας ακραίας αντιλαϊκής πολιτικής, πρέπει να εντάσσεται μέσα και πλάι στον αγώνα για ανατροπή των μνημονίων και του νεοφιλελευθερισμού, μαζί με την πάλη για τα κοινωνικά δικαιώματα. Να υψώσουμε ένα

κίνημα επανάκτησης/προστασίας της πρόσβασης στην παιδεία και στην υγεία, στην κατοικία, στην κοινωνική ασφάλιση-σύνταξη, στον ελεύθερο χρόνο και τους δημόσιους χώρους, προτού καταστούν προνόμια και περασμένα μεγαλεία στην συνείδηση των νέων, έτσι το δεύτερο συστατικό του συνθήματος «Δουλειά με δικαιώματα, Ζωή με αξιοπρέπεια», αποκτά απτό νόημα.

Τα Επιμέρους Μέτωπα για την Νεολαία

Φοιτητικό κίνημα

Σήμερα η κοινωνική τοποθέτηση των φοιτητών – όπως και του συνόλου της νέας γενιάς- έχει αλλάξει άρδην, αίροντας εν πολλοίς τον παραδοσιακό διαταξικό χαρακτήρα της νεολαίας. Το κομμάτι των εργαζόμενων φοιτητών αποτελεί ένα πολύ μεγάλο μέρος αν όχι το πλειοψηφικό κομμάτι της σπουδάζουσας νεολαίας και οι υπόλοιποι βιώνουν για πρώτη φορά σε αυτή την έκταση την ουσία της εντατικοποίησης, προσπαθώντας να πάρουν πτυχίο και να συλλέξουν προσόντα όσο πιο γρήγορα γίνεται σε ένα ατέλειωτο γαϊτανάκι υπερεξειδίκευσης και ατομικού ανταγωνισμού. Αυτά συνδυαζόμενα με μία λογική στείρου φοιτητοκεντρικού συνδικαλισμού που δεν απαντά στις σημερινές ανάγκες των ανθρώπων που θέλουν να σπουδάσουν έχουν ως αποτέλεσμα την απαξίωση των συλλογικών διαδικασιών και την επακόλουθη αποδυνάμωση τους.

Ως Αριστερά δε μπορεί παρά να θέσουμε ένα σχέδιο και ένα όραμα για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και τους νέους.

Το μέτωπο πάλης στα Πανεπιστήμια πρέπει να αποτελείται από ένα δυναμικό, αποφασισμένο και πρωτοπόρο κίνημα για όλη την κοινωνία, με συλλογικές, μαζικές και δημοκρατικές διαδικασίες και την Αριστερά στο τιμόνι των εξελίξεων. Η υπεράσπιση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης για όλους είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την συνολική ανατροπή της πολιτικής κατάστασης στη χώρα μας. Γι' αυτό είναι κρίσιμο σήμερα, η σύνδεση της πανεπιστημιακής κοινότητας με την υπόλοιπη κοινωνία: α) απεύθυνση σε και οργάνωση του όλο και μεγαλύτερου κομματιού εκείνου των φοιτητών που παράλληλα εργάζονται για να τα βγάλουν πέρα και β) σύνδεση του φοιτητικού με το οργανωμένο εργατικό κίνημα, πρώτα από όλα με τους εργαζόμενους στα Πανεπιστήμια. Σε μια τέτοια διαδικασία θα μπορέσει το φοιτητικό κίνημα να αναλάβει ξανά τον ιστορικό ρόλο του μπροστάρη του αγώνα της γενιάς μας για «Δουλειά με δικαιώματα, Ζωή με αξιοπρέπεια».

Προβάλλουμε παράλληλα το «δικό μας» μοντέλο του πανεπιστημίου. Ένα πανεπιστήμιο πραγματικά δημόσιο και δωρεάν για όλους και όλες. ΄Ενα πανεπιστήμιο πραγματικά αυτοδιοίκητο ισότιμα από φοιτητές-εργαζόμενους καθηγητές. Ένα πανεπιστήμιο που θα παράγει γνώση και έρευνα με γνώμονα τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες και όχι τις ανάγκες της αγοράς. Ένα πανεπιστήμιο, τέλος, που θα δίνει πτυχία με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Η ανατροπή της σημερινής κατάστασης στο σύνολό της με την κατάργηση των Μνημονίων αποτελεί την αφετηριακή λύση στα σημερινά αδιέξοδα και θα πρέπει να είναι το βασικό, αρχικό πολιτικό πλαίσιο με το οποίο παρεμβαίνουμε στις σχολές και οργανώνουμε την πάλη

των συλλόγων. Λαϊκές επιτροπές ενάντια στη φτώχεια και το φασισμό, με κάλεσμα σε αυτές του συνόλου των αριστερών δυνάμεων, δεν μπορούν παρά να στηθούν και στο εσωτερικό των σχολών, συνδέοντας φοιτητές – καθηγητές – διοικητικούς υπαλλήλους σε ένα κοινό μέτωπο.

Επιπροσθέτως, η πάλη των συλλόγων και των λαϊκών επιτροπών δε θα πρέπει να αντιμετωπιστεί ακόμη μια φορά μόνο σα καμπανάκι έκτακτης ανάγκης για το Πανεπιστήμιο, αλλά σαν ένα μόνιμο σχολείο δημοκρατίας, μια διαρκής διαδικασία πολιτικοποίησης και αγώνα, με συνεχή εμβάθυνση της κοινωνικής και επιστημονικής συνείδησης.

Μαθητικό κίνημα

Ο αγώνας απέναντι στην διάλυση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, στην διχοτόμηση του συστήματος σε υπέρ-εντατικοποιημένο και αποστειρωμένο γενικό λύκειο για όσους μπορούν να ανταπεξέλθουν από την μία και σε θεσμό κατάρτισης και μαθητείας φτηνού ανειδίκευτου δυναμικού για τους μαθητές των φτωχότερων οικογενειών από την άλλη, απέναντι στις απολύσεις και διαθεσιμότητες των καθηγητών, η διεκδίκηση υποστηρικτικών υπηρεσιών και απέναντι στην ιδιωτική παραπαιδεία συνιστούν ένα πλαίσιο ενιαίων διεκδικήσεων, το οποίο με την σειρά του βρίσκεται σε πλήρη αντιπαράθεση με τις μνημονιακές απαιτήσεις. Είναι επείγουσα η ανάγκη για ένα μαθητικό κίνημα απέναντι στο σχολείο των μνημονίων και για ένα πανεκπαιδευτικό μέτωπο με μαθητές, γονείς και καθηγητές. Πρόταση μας θα πρέπει να είναι οι μεικτές επιτροπές αγώνα (μαθητές – καθηγητές – γονείς) ανά σχολείο, να πάρουν μόνιμα χαρακτηριστικά και να οργανώσουν τον αγώνα για το δικαίωμα στην μόρφωση με αξιοπρέπεια, σε ένα σχολείο με εργασιακά δικαιώματα.

Φασισμός

Αποτελεί καίριο διακύβευμα η νεολαία να κερδηθεί από μια ριζοσπαστική και αγωνιστική προοπτική ελπίδας, προοπτική που θα τίθεται με υλικούς και οραματικούς όρους και στην πράξη θα καλεί σε κίνημα ανατροπής μέσα από πολύμορφες πρακτικές, πάνω στο έδαφος των ταξικών συμφερόντων. Στο έδαφος αυτό είναι που επιδιώκουμε την δημιουργία ενός αντιφασιστικού κινήματος, έξω από την λογική του δημοκρατικών δυνάμεων – πολύ περισσότερο του συνταγματικού τόξου”. Ώστε να αντιληφθεί η νεολαία ότι αγώνας ενάντια στην Χρυσή Αυγή χωρίς αγώνα ενάντια στα μνημόνια και την καπιταλιστική εκμετάλλευση είναι καταδικασμένος να αποτύχει και στα δύο. Πλατιές λαϊκές πρωτοβουλίες που εμπλέκουν στο αντιφασιστικό κίνημα τα σωματεία και τους εργαζόμενους, τους μαθητές και τους καθηγητές μαζί με το ριζοσπαστικό αριστερό κίνημα μπορούν να αποτελέσουν το όχημα εκφραστή αυτής της λογικής, μακριά και από λογικές συνταγματικού τόξου, αλλά και από λογικές φετιχοποίησης της βίας. Παράλληλα αναγκαία είναι η οργάνωση της παρέμβασής μας σε χώρους που παρεμβαίνουν με επιτυχία οι φασίστες όπως τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ή το οπαδικό κίνημα.

Για ένα κίνημα ανατροπής των υπαρχουσών δεσμεύσεων για την νεολαία, η ανάγκη πολιτικοποίησης του κινήματος νεολαίας

Είναι προφανές ότι τόσο η κατάργηση των ελαστικών ωραρίων εργασίας ή η ανασύσταση της συλλογικής αυτονομίας, όσο και η ελεύθερη πρόσβαση στην παιδεία όλων των βαθμίδων για τα λαϊκά στρώματα ή η υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα των ελεύθερων χώρων, είναι αιτήματα που έρχονται σε ευθεία σύγκρουση με τις επιλογές και τις επιδιώξεις του κεφαλαίου και της Τρόικας, που επιβάλλονται από τα ασφυκτικά πλαίσια των δανειακών δεσμεύσεων.

Η υπέρβαση του συνολικού πλαισίου που επιβάλλει το σχέδιο της αστικής τάξης προϋποθέτει τόσο την σύγκρουση με το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό, όσο και με τους υπερεθνικούς μηχανισμούς και συμφέροντα του διεθνούς, ευρωπαϊκού και εγχώριου κεφαλαίου, που δεν είναι διατεθειμένοι ούτε στο ελάχιστο να διαπραγματευθούν τους όρους επιβολής της νέας κυριαρχίας τους.

Για να πραγματοποιηθεί μια ανατροπή που δεν θα μείνει μετέωρο βήμα, για να μπορούμε να μιλάμε και να ανοίξουμε μία πραγματική προοπτική για «Δουλειά με δικαιώματα, Ζωή με Αξιοπρέπεια», χρειάζεται ένα κίνημα που θα βάζει τις ανάγκες μας μονομερώς πάνω από τα κέρδη και τις ιμπεριαλιστικές προθέσεις του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Αλλά και πάνω από τα χρηματοδοτικά και θεσμικά όρια του Ευρώ και της Ε.Ε.

Καμιά ελπίδα προοπτικής από την άποψη των συμφερόντων των εργαζομένων και της νεολαίας δεν μπορεί να ολοκληρωθεί εάν μένει προσκολλημένη εντός των ορίων που θέτουν οι εκβιασμοί διακοπής της τροϊκανής χρηματοδότησης και εξόδου από το Ευρώ, ούτε η πορεία ενός προοδευτικού κοινωνικού και οικονομικού μετασχηματισμού μπορεί να προσκρούει στις πολιτικές κατευθύνσεις της ΕΕ και τους σκληρούς περιορισμούς της ενιαίας αγοράς.

Καμιά απόπειρα ανατροπής δεν μπορεί να βρει πληρότητα αν δεν αμφισβητήσει το βασικό μοχλό πειθάρχησης που χρησιμοποιούν η εγχώρια και πανευρωπαϊκή ελίτ, δηλαδή το δημόσιο χρέος, απαιτώντας τη διαγραφή του - τουλάχιστον κατά το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος – με κάθε πρόσφορο μέσο.

Η πολιτικοποίηση του κινήματος νεολαίας αποτελεί και το μόνο ουσιαστικό όπλο για το ξεκίνημα μίας πορείας για την συνολική ανατροπή της υπάρχουσας κατάστασης προς την χειραφέτηση και τον σοσιαλισμό. Η νεολαία βρίσκεται αντιμέτωπη με το υπάρχον πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό καθεστώς, το οποίο όχι μόνο δημιούργησε αυτούς τους ασφυκτικούς όρους για εκείνη, αλλά θα είναι και αυτό που θα περιορίζει διαρκώς τους ορίζοντες της. Μόνη διέξοδος επομένως για ένα ριζοσπαστικό κίνημα νεολαίας είναι η ανατροπή αυτού του πλαισίου, προκειμένου όχι μόνο να ανασχέσει την πορεία επιδείνωσης των συνθηκών ζωής και εργασίας που εγκυμονεί το τελευταίο, αλλά και να ανοίξει πραγματικές πόρτες διεξόδου προς ένα καλύτερο μέλλον και μια ανώτερη κοινωνία: το σοσιαλισμό.

Μεγάλο σταθμό σε αυτήν την πορεία αποτελεί και η ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από μία γνήσια αριστερή κυβέρνηση. Μία λογική όμως που εναποθέτει την επίλυση όλων των προβλημάτων της νεολαίας και των εργαζομένων στο ενδεχόμενο της κυβέρνησης της αριστεράς χωρίς να αγχώνεται για τις δομές που θα αποτελέσουν τους στυλοβάτες αυτής της

προσπάθειας είναι ολοκληρωτικά αντιμαρξιστική, αναποτελεσματική ως προς τον στόχο που θέτουμε και ως εκ τούτου εχθρική προς το κίνημα. Επιπλέον μία λογική που επιμένει στην μονομερή ενασχόληση με το κοινωνικό πεδίο, μέσω των δικτύων αλληλεγγύης ή των αντιπαραδειγμάτων δεν μπορεί να φέρει αποτελέσματα από την στιγμή που γίνεται αυτοσκοπός. Η διαδικασία της ανατροπής προϋποθέτει την σύγκρουση με το κράτος και όχι την ανάπτυξη ενός θνησιγενούς παράλληλου δικτύου που δεν το αγγίζει, οι συνειδήσεις γεννιούνται μέσα στους αγώνες για την ανατροπή και όχι με την εκμάθηση στην –έστω και συλλογική- διαχείριση της μιζέριας.

Για εμάς είναι δεδομένο ότι η υλοποίηση ενός χειραφετητικού προτάγματος για την ελληνική κοινωνία και την ανθρωπότητα συνολικά συνδέεται με την προοπτική της ανάληψης της κυβέρνησης από την Αριστερά. Φυσικά, ο τίτλος “κυβέρνηση της Αριστεράς” δε θα αποτελεί πανάκεια, αλλά θα πρέπει να έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά: να έχει πολιτικό περιεχόμενο που θα επιτρέπει τη διαμόρφωση όρων συνεργασίας με τις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις, όπως το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η ριζοσπαστική οικολογία και όχι όρων “κυβέρνησης εθνικής σωτηρίας” ˙ θα φέρει βασικούς τομείς της οικονομίας, στρατηγικά αναπτυξιακά εργαλεία και το τραπεζικό σύστημα υπό δημόσιο και κοινωνικό έλεγχο, προκειμένου να σχεδιάσει την ανάπτυξη που θα εξυπηρετήσει τις λαϊκές ανάγκες, ακόμα και εκτός ευρωσυστήματος ή Ευρωπαϊκής Ένωσης ˙ θα διατηρήσει σχέσεις ισοτιμίας με τις δυνάμεις του οργανωμένου κινήματος και τα λαϊκά στρώματα, δηλαδή τους πραγματικούς συμμάχους της στον αγώνα ανατροπής των συσχετισμών ˙ θα αναλάβει το τιτάνιο έργο της πορείας μιας χώρας από τις νεο-αποικιοκρατικές εξαρτήσεις στο σπάσιμο των κρίκων της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας, στην κατάρρευση των υπερεθνικών δομών του κεφαλαίου και του σύγχρονου παγκοσμιοποιημένου νεοφιλελευθερισμού ˙ θα αποτελέσει, τέλος, ένα εναλλακτικό και ελπιδοφόρο παράδειγμα αγώνα ενάντια στην εγχώρια αστική τάξη, πυροδοτώντας αντίστοιχες ανατροπές από όλους τους λαούς της Ευρώπης και πραγματώνοντας το σοσιαλιστικό διεθνιστικό πρόταγμα. Η πραγματική κοινωνική απελευθέρωση προϋποθέτει την συσπείρωση των βαριά πληττόμενων σήμερα στρωμάτων υπό την ηγεμονία της εργατικής τάξης και την κατάκτηση, όχι απλώς της κυβερνητικής, αλλά της πραγματικής κοινωνικής εξουσίας - πράγμα που σημαίνει την κατάργηση των ατομικών μέσων παραγωγής και το πέρασμά τους υπό δημόσια και κοινωνική ιδιοκτησία και έλεγχο.